

ЛЮТИЙ

1981

Київ

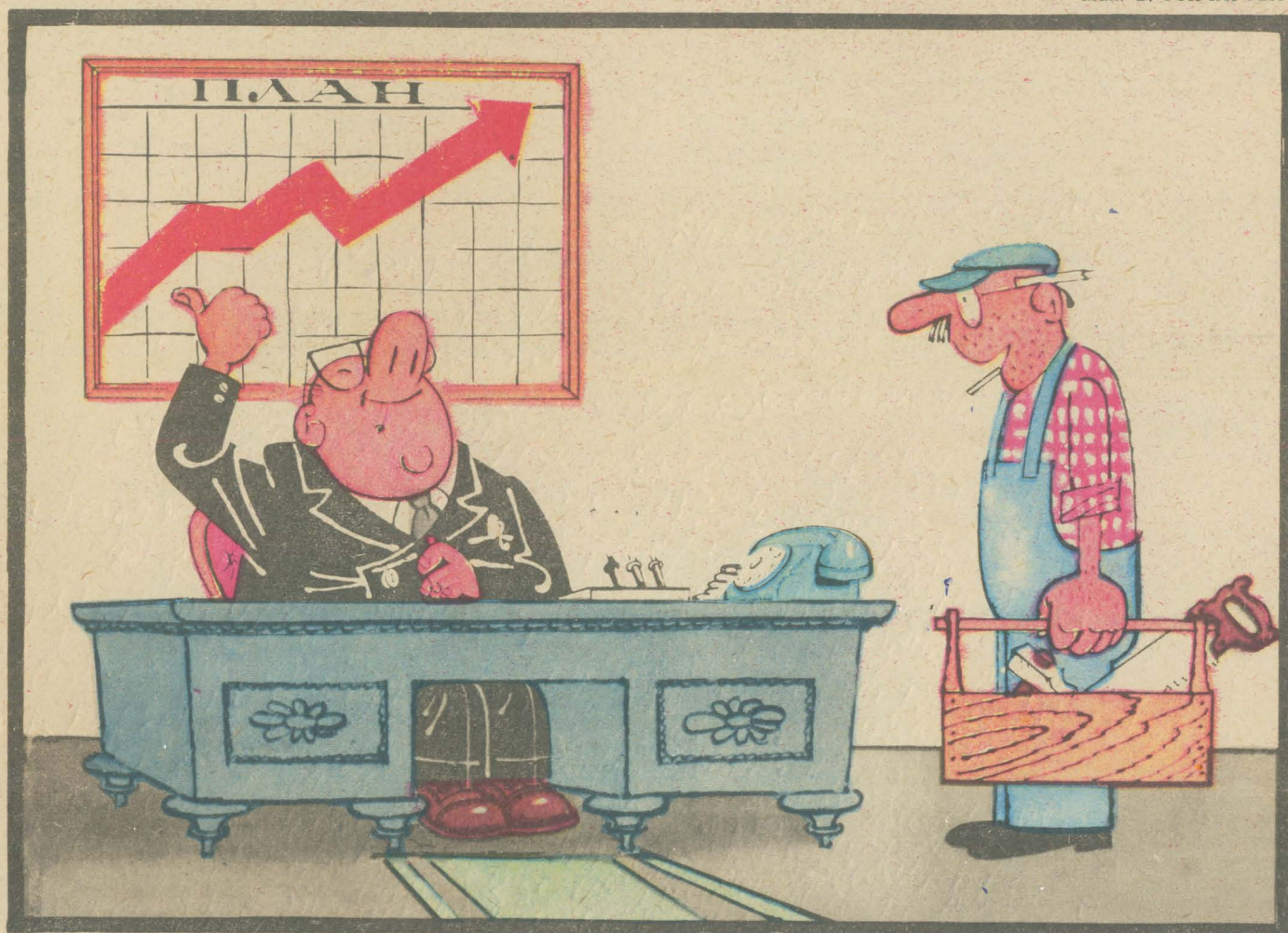
Виходить з січня 1927 р.

№ 3 (1093)

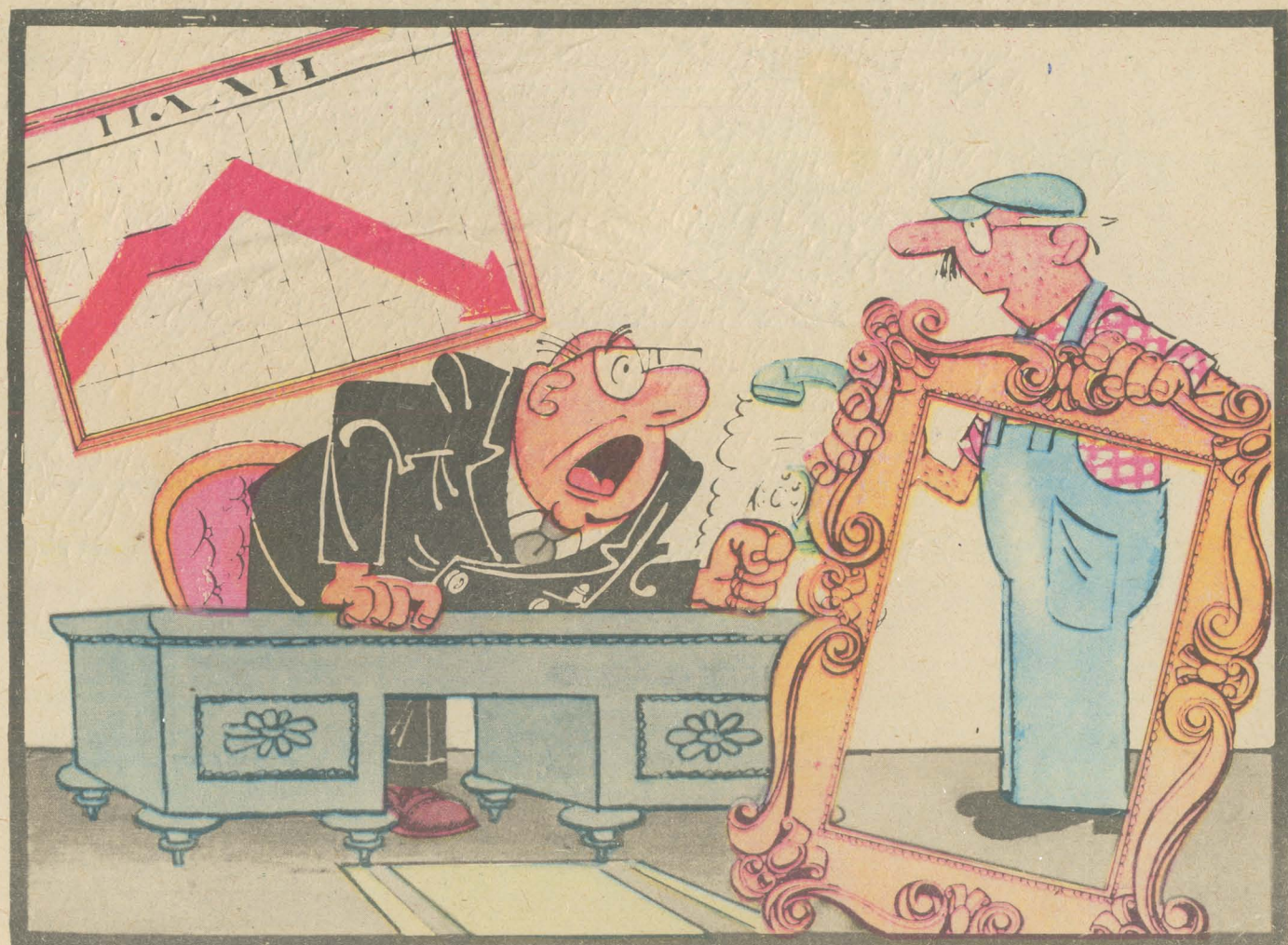
Ціна номера 20 коп.

ISSN 0132-4462

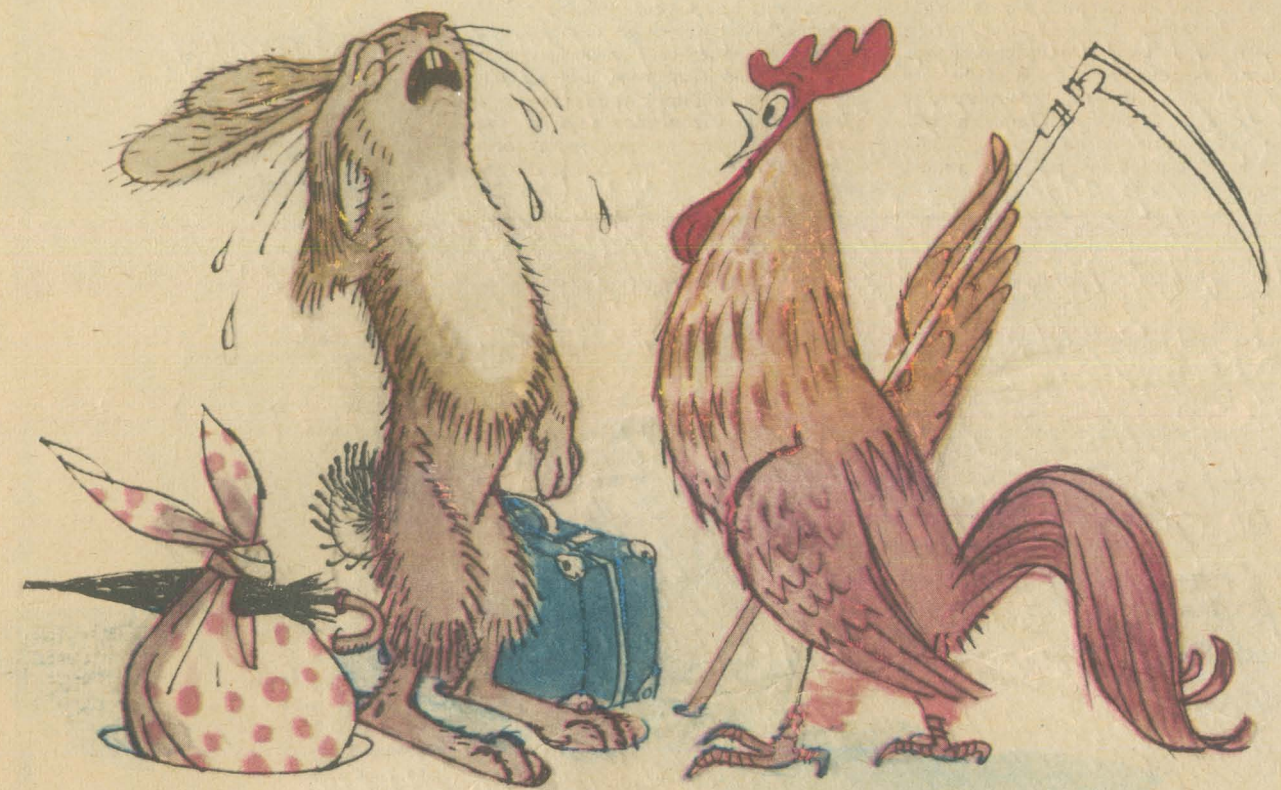
Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Змайструй, Петровичу, художню рамку. Бач, як наші діла пішли вгору?

— Ех ти, тягнирядно! Пізно!..

— Подумаєш, Лисиця хатину відібрала! Та он цілі хорони! Дах настели — і живи собі спокійно.

Телеграфічне
гентство
ПЕРЦЯ

ПИТАННЯ ВИРІШИЛИ

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА область. (Кор. ТАП). Недарма кажуть, що напегливість винагороджується. На початку червня минулого року жителька села Підвиння Рогатинського району Я. С. Ціма здала на ремонт у районне радіотелевільне агентство. Майстри пообіцяли за два тижні оживити його, проте слова свого, як і водиться, не дотримали. Протягом шести місяців майже щотижня Я. С. Ціма їздила за апаратом у Рогатин і так добилася вирішення питання: в ательє їй пояснили, що телевізор ремонту не підлягає.

ПОЯСНЕННЯ ТАП

До штаб-квартири ТАП надійшов лист із Великих Хуторів Шевченківського району Харківської області. «Невпізнанно змінилось наше село, — пишуть автори. — Збудовано нову школу із спортзалом, клуб на 400 місць, магазин, дитячий садок, їдальню, заасфальтовано центральну вулицю села. Але потрапити в цей рай ми можемо лише подолавши міст, що по вулиці Поперечній. Сам міст добротний, а от 150 метрів, що відділяють його від асфальту — це суцільна багнюка, якою в негоду ні пройти, ні проїхати. Навіщо, питається, ця ложка дьогтю!»

Як повідомили кореспондента ТАП у правлінні колгоспу «Червоний партизан», оті 150 метрів унікального бездоріжжя — це своєрідний музей просто неба для порівняння. Помісивши болото і вибравшись на асфальт, кожен житель Великих Хуторів гостріше відчуває переваги цивілізації.

Зустрілися якось двоє приятелів. Один працював на бориславському нафтопромислі, інший — на одному з дрогобичських підприємств.

— А знаєш, друже, подав я заяву про звільнення з роботи. Переходжу до Семени Миколайовича, — сповістив бориславець.

— Який збіг! Це ж треба! — гукнула дрогобичанин. — І я, уяві собі, теж вирішив перейти до Миколайовича!

— Правильно зробив! Тільки до Миколайовича! Тільки в нього можна справжню копійку заробити!

Дивився їм услід старовинний Борислав і не сміявся. І Дрогобич також не сміявся. Сміявся лише Семен Миколайович Фінкін, начальник будівельного управління № 15 тресту «Укрзахіднафтогазбуд». Бо це до нього прийшли на роботу наші приятелі. І не лише вони, а й ще чимало будівельників. Ішли тому, що почули про добрі заробітки в п'ятнадцятому управлінні, котре, як і інші управління згаданого тресту, займається будівництвом магістральних газопроводів.

Кожна робота в наш час має свою специфіку. Мають її і будівельники магістральних газопроводів. Полягає вона, ота специфіка, в тому, що газопроводи пролягають через гори й ріки, пустелі й ліси нашої неосяжної Батьківщини. А через те будівельникам найчастіше доводиться працювати не на сусідній вулиці, а за багато кілометрів від рідної домівки, довго перебувати у відрядженнях. А це, звісно, вимагає додаткової оплати.

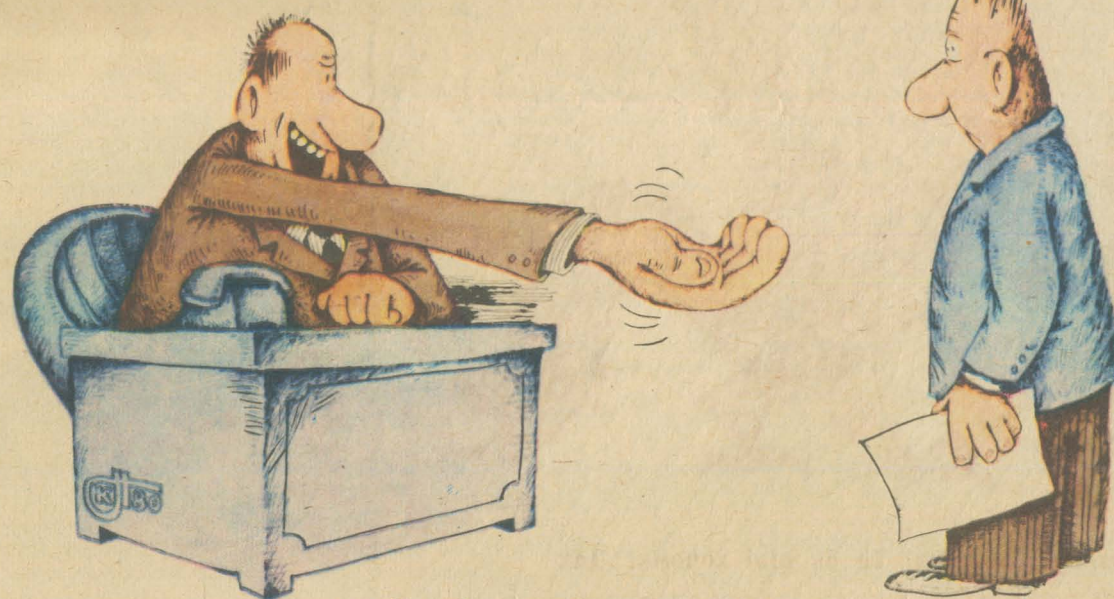
Таку оплату передбачено, і, отже, кваліфікованим робітникам та інженерно-технічним працівникам, відрядженим на строк понад два місяці, видається доплата в розмірі 75 процентів до тарифної ставки. При цьому застережено, що доплата в такому розмірі не виплачується тим робітникам, які під час довготермінового відрядження періодично повертаються до місця постійного проживання. Їм належить тридцятипроцентна доплата.

Саме до останніх і відносяться робітники ввіреного С. М. Фінкіну БУ-15, які зводили компресорну станцію в м. Березівці Одеської області та працювали на деяких інших об'єктах. Працювали по два тижні,

а потім на два тижні поверталися додому, в Дрогобич. Але й за дні, котрі вони відпочивали в колі сім'ї, їм однаково доплачували три чверті тарифної ставки.

Це, звісно, не порядок. А кожне неподобство в нас — раніше чи пізніше — викривають. Викрили й це. Керуючий трестом «Укрзахіднафтогазбуд» Едуард Олександрович Клипін, дізнавшись про такі факти, страшенно обурився. І видав грізний наказ. У ньому було вказано, що грубе порушення існуючих положень пояснюється тим, що відділи і служби управління недостатньо вивчають... і безвідповідально ставляться... і знову ж таки недостатньо контролюють... і так далі, і тому

Мал. М. КРУТИКОВА

— Давайте, давайте вашу заяву!

подібне. А щоб у майбутньому вони вивчали достатньо і ставилися відповідально, керуючий трестом видав начальнику управління С. М. Фінкіну, головному бухгалтерові М. Д. Базанові і ще трьом керівним працівникам управління по догані, кожному особисто. При цьому, як ведеться, зобов'язав тов. Фінкіна Семени Миколайовича посилити контроль і вимогливість, а також суворо карати працівників, котрі припускають такі порушення.

Усе, таким чином, начеб стало на свої місця.

Та минув деякий час, і ревізори КРУ, які свого часу виявили порушення, поцікавилися, як же справа виглядає тепер, коли все начеб стало на свої місця.

Товариш Фінкін не забарився. Відповів. Письмово. Офіційно. Повідомив, що за грубе порушення положень про доплату на будівництві компресорної станції в Березівці він, тобто С. М. Фінкін, а також його колеги відхилили по догані. Отже, заходів, товариші ревізори, вжито. Далі товариш Фінкін С. М. інформує, що, за письмовим розпорядженням начальника управління товариша Фінкіна С. М., доплата в розмірі 75 процентів на будівництві компресорної станції у Березівці... і далі нараховується. І власноручно розписався. Бо ж документ офіційний, все має бути, як форма велить.

Прочитав я цей документ і мимохіть згадав свої щасливі дитячі роки. Коли влітку я, бувало, приїздив у село до бабусі і, залізши в садок, починав збивати з дерева ще зелені грушки, то бабуса сварилася: «Овсійку, ану геть звідти, шибенику!» Я на те відповідав: «Вже йду, вже йду!» (Тепер, навічений, я відповів би інакше: «Уже бабусю, вживаю рішучих заходів до свого виведення з саду!»). А тим часом далі збивав грушки. Тоді бабуса не витримувала, обурювалася (як ото тепер товариш Клипін) і голосила: «Ах ти, капоснику! Я до нього гукаю, а воно, бач, «ти собі, Мацьку, грай, а я маю міру в ногах!» І рушником або чимось істотним лупцювала мене по спині. Нижче пояса, як сказав би тепер суддя з боксу. Ось тоді, пригадую, я вже не просто вживав заходів, а таки тікав із саду.

Наскільки мені відомо, сучасна педагогіка начебто не схвалює таких надто конкретних методів виховання високої свідомості. Але все-таки бабуса, як уміла, добивалася виконання своїх вимог і вказівок. Не обмежувалася, як бачите, простим вжиттям заходів з мого боку.

І за це я тепер їй щиро вдячний. Бо інакше грушки ніколи б не дозріли. І з мене бозна-що вийшло б...

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Мене особисто завжди дивують такі люди — люди, які живуть тільки сьогоднішнім днем, люди, які покладають собі за кредо: «завтра хоч потоп», головне — сьогодні нажитися. Гадаете, вони не знають, що в світі існують закони, що в світі існують караючі органи і пізно чи рано оте «щасливе» життя кінчиться. І кінчиться дуже погано.

Щоправда, є окремі індивідууми, які певні, що народилися в сорочці. Тому вони завжди, навіть з води, вилазять сухими.

Візьміть, приміром, нині уже вчорашнього голову Івано-Франківської обласної ради Українського товариства мисливців і рибалок (УТМР) Миколу Степановича Гунчака. Він і тепер певний, що народився не просто в сорочці, а ще й у сорочечці шовковій, з мереженими манжетами.

Очоловав, як ми вже казали, Микола Степанович обласну раду мисливців і рибалок. Як він її очолював? Я б сказав, святково. Його життя, тісно перепліталося з роботою. От про кого можна було сказати, що робота в людини — одне задоволення. На роботі пив, на роботі гуляв, на

роботі їздив, на роботі катався, на роботі й у преферанс грав, а якщо приїжджі партнери (частіо столичні) не вміли в преферанс, Микола Степанович міг і в підкидного пограти. І грав не просто так, а з розмахом. Грав часом, при світлі автомобільних фар, грав під музику радіоприймачів. І це, уявіть собі, — у горах, у лісі. І все це, уявіть собі, під час роботи!

Так скажіть, хіба така робота не радість? Хіба така робота не щастя? Хіба така робота не насолода?

Поки Микола Степанович «працював», час від часу бавлячись ще й мисливською рушницею то в прикарпатських лісах, то в білоруських (їздив же досвід, як він тепер запевняє, переймати), то в прибалтійських, — у довіреній йому конторі також насолоджувалися. Перш за все, старший бухгалтер (на правах головного) Світлана Миколаївна Романенкова (до речі, теж народилася в сорочечці) і касирка Брандзей Олена Михайлівна.

Вони були стурбовані одним: поки Микола Степанович «де» у лісах працюють у поті чола, вони трудилися, не менш потіючи, над підробкою

Без перспективи

документів. Брали гроші одна в одній під звіт. І не десятками, не сотнями. Романенкова брала тисячами. Скажімо, за п'ять разів вона взяла 4 тисячі 640 карбованців. Потім їй здалося цього мало, почала брати гроші за комісовані рушніці. Нібито виплачувала ті гроші власникам рушниць, але за таким методом: один раз власникам, чотири рази — таку ж суму собі. Ще набігла тисяча карбованців.

Але всім давав «фору» в товаристві Михайло

Олексійович Луканюк — продавець обласної ради УТМР, він же завскладом, він же найбільш довірена особа Гунчака. Без Луканюка, треба сказати, Микола Степанович Гунчак на жодній галівні кроку не ступав. Луканюк розставляв брезент, Луканюк подавав вищих марок (і тільки вищих) коньяки, Луканюк підносив закуски, Луканюк розкладав вогнища, Луканюк розкидав карти, Луканюк — продавець пороку і шроту, їздив з Миколою Степановичем по всіх угодях навіть

досвід переймати. І от при такій завантаженості, при такій заклопотаності він зумів, грубо кажучи, украсти понад п'ятдесят тисяч карбованців. Як він украв? Тут ми секретів Луканюка про всяк випадок не видаватимемо. Достить того, що ними володів сам Луканюк і трохи Гунчак. Принаймні, Гунчак і це «трохи» заперечує. Він тепер усіх і вся запевняє, що й сном і духом не знав про ті гроші. Бо ж і справді, коли було Миколою Степановичу замислюватися, звідки оті всі закуски, коньяки, сувеніри для приїжджих із столиці, гостей перевіряючих, коли після перших двох-трьох чарок Микола Степанович почував себе на сьомому небі, світ ставав рожевим, хоч, треба сказати, від землі їм повністю не відривався, бо, кажуть, часто співав:

Пиймо тут, пиймо тут,
Бо на небі не дадуть...

І як ви думаєте тепер поживав Микола Степанович? Трошки гірше, але не так, щоб уже й погано. Микола Степанович пішов на пониження. Став рядовим інженером в одній з установ Іва-

но-Франківська. Світлана Миколаївна, повернувши кілька тисяч карбованців у касу, пішла старшим бухгалтером молокозаводу. А Михайло Олексійович Луканюк? Цей сидить. Поки що сидить. І запевняє, що самому сумно.

— Пили, — ображається, — разом. Закусювали разом, їздили досвід переймати разом. А сиджу один. Несправедливо.

Цього разу з Михайлом Олексійовичем можна погодитися. Бо, як кажуть, він має рацію.

О. ЧОРНОГУЗ.

м. Івано-Франківськ.

Коментарі поетичні про справи прозаїчні

РАДІТИ ТРЕБА

«Три роки обіцяють нам будівельники, що от-от закінчать спорудження водогону. Та, як кажуть, обіцяв пан кожух... У самому центрі селища — розрита траншея. Дощі розмили її і перетворили на болото, через яке ні проїхати, ні пройти. Що буде, коли все те замерзне?»

(З листа Ю. Родякіна з смт Петропавлівки Дніпропетровської області).

На запитання це «зимове»
Можлива відповідь одна:
А буде КОВЗАНКА чудова!
Зима ж надворі,
Не весна.

Тож діставайте ковзани,
І з них не сходьте до весни!

ЩАСТЯ НА ПРОЦЕНТИ

«Нам, здавалося б, пощастило: надійшли в продаж дефіцитні цвяхи малих і середніх розмірів у вигляді «Побутового набору цвяхів» (продукція херсонського заводу «Металіст»). Та от біда: в кожен набір якась нечиста сила на заводі досипала понад десять процентів домішок — усякого непотребу. Розрахунок у відправників, певне, був простий: ніхто з «ощадливених» покупців не помітить того сміття...»

(З листа Р. Тарана з м. Івано-Франківська).

Магічне слово — ДЕФИЦИТ!
Хоч тут —

цвяшок малий, залізо...

Та деяким —
надійний щит:
Хитруй,

домішуй, скільки влізе.

Валентин КИРИЛЕНКО.

Є люди, які в принципі не глухі, але не сприймають окремих звуків. Один, наприклад, маючи цілком нормальні органи слуху, не чує, проте, голосної арії цвіркуна, інший не вловлює цвірінкання горобця і так далі.

Є підстави гадати, що керівники Полтавського відділку Південної залізниці теж страждають на отакій слуховий недолік. В усякому разі, екіпажі локомотивних бригад абсолютно у цьому впевнені.

...Мов змилений кінь, важко дихає тепловоз. По-заду — кілометровий хвіст товарних вагонів. З далеких мандрів повернувшись, важковаговик виписує трудовим потом — чорнющим липким мастилом. Усім своїм виглядом трудяга-локомотив аж проситься під теплий душ.

Здавалося б, що простіше — давай, поганяй до механічної мийки, яка є у кожному депо, — певна річ, і в Полтаві. На її будівництво тут не поскупилися, знайшли гроші й на утримання обслуговуючого персоналу. Але хтось-кого банять на тій механічній мийці. Бо тепловози гасають, як правило, нечупарні, замурзані.

Після такої мийки машиністи обережно, мов по крижаному катку, ступають по стрімкому і такому липкому трапу. Ганчір'ям ретельно витираючи поручні, просуваються сторожко, повільно. П'ядь за п'яддю долаючи шлях до робочої кабіни, нетихим словом згадують тих, хто постачає їм напівзотліле клоччя.

Але тих сумнівних компліментів не чуять ні службовці, ні, тим паче, керівники локомотивних депо Полтави і Гребінки.

Відпочивши у Полтаві, гребінківські машиністи

самовіддано ведуть довжелезний состав і підбадьорюють себе:

— То не смертельно, якось допхаємося додому й на брудному тепловозі. Але незабаром поміняємося ролями з машиністами депо Полтава — ось тоді й вони закукурікають.

Справді, їхні полтавські колеги, котрі приводять свої важковагові состави до Гребінки, почувують себе тут не вельми затишно. Якщо для тепловозів тут є усе, що тільки їм забажається, — і вода, і мастило, й пісок, — то для перепочинку машиністів відведено приміщення, де... працюють постачальники місцевого депо. Гостювання, яке заважає роботі господарів, триває доти, аж поки вимушеним квартирантам не гукнуть:

— Состав для поїздки в Полтаву готовий!

Прощують машиністи до свого важковагового й укроте голосно міркують:

— І ось так майже двадцять років! Скільки можна тулитися в приймах у постачальників! Чи ж не можна за такий час спорудити службове приміщення для машиністів?..

Проте ремствування оте не доходить до службового апарату керівництва локомотивного відділу.

Поки діждуться отого «Состав готовий!», в марудному очікуванні спливе не одна година. А бува й таке, що машиністи так і не дочекаються состава, щоб повести його у зворотній рейс. І тоді вони повертаються до Полтави пасажирами на чужому тепловозі. Так би мовити, «зайцями». Нерідко трапляється — їдуть отак один одному назустріч водії-пасажир — ці з Гребінки, а ті з Полтави. Розуміюче переглянуться: «Що, катаємось, брат?» — «Катаємось»...

Доки ж ми будемо отак втрачати робочий час? — голосно питають «зайці» мимоволі у свого керівництва. А воно не чує. Не вловлює отих запитань, і квит. Ні з Кременчука, ні з Гребінки, ні з Лозової, ані з Полтави. Виняток становить хіба що депо «Жовтень», де зразковий порядок в усьому — від форми залізничника до зовнішнього вигляду локомотива.

Чим пояснити отаку відносну глухоту? Кажемо — відносну, бо щодо всього останнього керівництво відділку залізниці має абсолютно нормальний слух: і якщо мова йде про преміальні, і про інші приємні речі. А от неприємних, критичних сигналів — не сприймає — ну, хоч у вухо стрель!

В. СЕМЕНО.

САЛИ ПЕРЦЮ!

«Про А. В. Гнатюк — завідувач дитячим садком № 6, що у місті Дубно на Ровенщині, люди по-різному відгукуються. Одні кажуть, що вона своєю роботою любить. А дітей уже ж так любить, що навіть у відпустку не ходила, аби весь час біля діточок бути. Інші заперечують і доводять, що Гнатюк — навпаки — зовсім не любить роботу і занедбала її. І діточок спокійнісінько покинула і поїхала у відпустку, після якої за цю ж саму відпустку, ще й зарплату одержала. От піди й розберися...» — писали в листі до редакції дубнівчани.

«Перець» попросив Дубнівський міський комітет народного контролю таки розібратися у цій справі.

Як повідомив голова комітету тов. Синиця, Гнатюк, зловживаючи службовим становищем, оформила собі лікарняний лист і поїхала у відпустку. По приїзді, користуючись безконтрольністю міськвко, незаконно одержала зарплату. При перевірці було також встановлено, що завідувача працювала незадовільно, через що мали місце порушення трудової дисципліни, режиму дня дітей та інші недоліки. За все це Гнатюк А. В. з посади завідувачої звільнено.

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ

Дві байки

ОБ'ЄКТИВНЕ ДЗЕРКАЛО

— Я, приміром, як не дивно, —
Каже Дзеркало криво, —
Відбиваю об'єктивно
Все живе і неживе!
Той, хто дійсність прикрашає,
У брехні на повідку...
...Преса західна теж має
«Об'єктивність» отаку!

ВІДПРАЦЬОВАНА СТУПІНЬ...

— Ну, й полохлива ж, Ящірко, ти — жах! —
Сичав Вужак з-під кам'яної брили, —
Коли на тебе... налетів їжак,
Ти й власний хвіст від страху загубила!

— Хвоста я не губила, сам відпав,
Це — швидкості космічної прикмета:
Отак от відпадає, щоб ти знав,
І ступінь відпрацьована... ракети!

м. Донецьк.

ГУМОРЕСКА

Бігла щодуху Марія Іванівна, мов коза, через калюжі стрибала, задихалась, захекалась, по коліна забрюхалась, а проте до автобуса запізнилась. Хряпнув він перед самісіньким носом дверцятами і, натоптаний по самісіньке годі жінками, портфелями, чоловіками, мішками, сумками, дідами, корзинами й бабами, посунув далі, залишивши на зупинці хмару смердючого диму. Не встигне Марія Іванівна на службу вчасно добратися. Що ж його робити, як же бути? Таксі взяла б, так де ж воно?

Глянула сюди-туди, назад озирнулася і побачила знайомий зелений фургончик, тупоносий, опецькуватий, таким їздить Іван Іванович, завідувачий райшляхвідділом. Може, виручить сусідку свою? Вибігла на дорогу, проголосувала. Зупинився фургончик.

— Вам чого, чорнобрива?

— Ой, сусідоньку дорогесенький, підкиньте до газконтори, на роботу запізняюся.

А Іван Іванович жартує, він сьогодні в доброму гуморі.

— Як же ж не підкинути таку жіночку чудову? Підкину, хоч і не туди їду.

А настрої у Івана Івановича добрий сьогодні тому, що в районі достроково закінчено ремонт доріг, — вчора рапорта відправив керівництву своєму безпосередньому. А завтра

— Як би задобрити керівництво колгоспу, щоб воно нам притулок дало?

ще одне свято — день народження дружини. Тут уже самим рапортом не відбудешся: везе Іван Іванович у фургончику ящик горілки та два ящики пива, та закуски всякої у кульках та пакунках.

Сідає Марія Іванівна в кабінку, а Іван Іванович підморгує їй по-парубоцькому й пригощає колючими, неоківерними жартами, мов тупою пилкою пиляє:

— Як же не підкинути таку балерину? Та на край світу підкинув би, а не тільки до газконтори, хоч і старувата вже...

В інший час та на іншому місці за такі дотепи Марія Іванівна так би його відбрала, що язик йому в роті кілком би став, а тут доводиться терпіти, — на чиему возі їдеш, того й слухай мовчки, не огрижайся.

— Як же не підкинути, — теревенить далі Іван Іванович і не встигає доточити чергового дотепу. Фургончик влітає в широченну калюжу, його кидає в один бік, потім у другий, потім підкидає вгору, щось гупає, грюкає, бряжчить, дзеленчить, Іван Іванович тисне на гальма, зупиняє машину й переляканими очима дивиться на Марію Іванівну.

— От тобі й підкинув, — розгублено каже він, — от тобі й сабантуй, оце тобі іменини...

Марія Іванівна дивиться на годинник, поквавливо вилазить з кабінки просто в калюжу, їй вода не страшна, на ній гумові чобітки, та й поспішати треба, чверть години лишилося, якось уже добіжить до своєї газконтори. Ніколи їй розпитувати, що там бряжчало та дзеленчало.

Підкинув хоч до калюжі — й за те спасибі...

А для Івана Івановича вилізти з кабінки — річ складніша. Він з жалем дивиться на свої модельні черевики, але не роззубається, боїться простудитися. Закочує холоші, брѳохає по воді, заглядає в кузов і за голову хапається. Там все змішалось: ящики з битим склом, горілка з пивом.

— Оце тобі рябчик, — гірко жартує Іван Іванович, перебирає потрошені пляшки й, дурнувато посміхаючись, зливає з них горілку в шкіряний картуз. Потім мие руки дощовою водою, дістає з кишені папірець, витирає ним пальці, роздивляється, що на тому папірці написано, й сердито спльовує: то копія звіту про достроковий ремонт шляхів...

Неля КАСЯНЧУК.

Мал. А. ЩЕРБАКА

— Меблі вирішили поки що не купувати. Тепер так багато розлучень!

ЗООАФОРИЗМИ

● І між Орлів трапляються похливі ворони.

● Бик завжди зрозуміє Індика, коли мова йде про червоне.

● Хоч безкрилий, зате мілко плаває.

● «І мухи не зобидить!» — написали в характеристиці Павука.

● Кожна пісня півня може стати лебединою.

● «Ну й що, що дурний? — казав Осел, — зате маю оригінальні вуха!»

● У вигляді жіночих шубок звірі стають для нас особливо дорогими.

● Будили в ньому совість, а розбудили звіра.

Г. АРАБХАНОВ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Сказати, щоб парторг колгоспу імені Чапаєва (село Мар'янівка на Запоріжжі) Смоляний Я. М. не бував у конторі, не можна. Але й застати його в конторі було важко. Зранку примчить колгоспною автомашиною, заскочить на хвилю і знову десь зникне. Бо любив він дуже на машині гасати. Особливо, коли був під «мухою». Мабуть, і досі ганяв би, якби якось оковитої не перебрав і машину не розбив. Отакого листа Перець одержав від колгоспників.

Секретар Куйбишевського райкому Компартії України Г. Д. Головенко повідомив редакцію, що факти, викладені в листі, підтвердились. Матеріали перевірки розглянуто на партійних зборах. За автодорожню пригоду, скоєну у нетверезому стані, Смолянському Я. М. оголошено партійне стягнення, з посади звільнено.

Книголюби бувають різні. Одні збирають твори класиків, другі — кіністичні видання, треті — енциклопедичну літературу, четверті — тексти. А у Миколаєві...

— Від цих книголюбів одбою немає! Розперезалися — далі нікуди! — розводять руками продавці магазину № 65 харчоторгу Центрального району. — Як причепляться: дай їм «Книгу скарг» — і баста! Наче у нас не продуктовий магазин, а читальня якась. «У бібліотеку ідіть, якщо почитати приспічило!» — відповідаємо. А вони — нуль уваги. «Книгу скарг!» Ось до чого книжковий бум людей доводить. «Книги скарг» почали збирати. Не вірите? Ну, це ваша особиста справа. Тільки у нас недавно одну «Книгу...» — тютю... Укляли. Для чого? Не знаєте? Отож бо!.. І щоб ми її тепер у торговому залі на спеціальному стенді тримали? Щоб кожен міг підійти і... А дзуськи! Нехай питають, нехай хрипнуть біля прилавка. Мало, кому чого захочеться. Ми тепер бережемо її, як зіницю ока.

Ще дужче бережуть «Книгу скарг» у магазині «Море» об'єднання «Миколаївриба».

— О, ще один книголюб знайшовся! — скептично глянула на мене продавщиця. — Он там питаєте! — показала вона хвостом оселедця на кабінет завмага В. О. Дмитрієвої.

— А Валентина Олександрівна в управління поїхала. «Книгу скарг» забрала з собою, — радісно повідомила мені заступник завідувачою магазину Т. В. Просянова.

Подзвонили в управління. Незабаром прибуває В. О. Дмитрієва, але... без «Книги скарг».

— Та вона десь тут! — Валентина Олександрівна кудись зникає і хвилину через десять приносить таку, старанно замотану в целофановий мішечок. — Просто у нас був випадок, коли один... книголюб її украв. Добре, що наші продавці швидко

бігають. Наздогнали, і... забрали. Тепер, бачите, не вкрадуть.

— Це точно! — погодився я. — Цікаво, а чим же «Книга скарг» того книголюбів привабила?

Перегорнув кілька сторінок:

«Шановний покупець! Вашу скаргу розглянуто на зборах колективу магазину. Продавцю Гельфонд оголошено догану і всі продавці попереджені...» «Шановний покупець! Вашу скаргу розглянуто на зборах колективу магазину. Ст. продавцю тов. Миколаєвій оголошено догану...»

— Аякже! Порушникам правил торгівлі спуску не даємо! — прокоментувала записи Валентина Олександрівна.

— А на рішення тих зборів можна глянути?

Шукали, шукали...

— Немає їх, — нарешті признався В. О. Дмитрієва.

Якби про це озамілювання зна-

ли «шановні покупці», автори скарг, то, мабуть, не псували б нерви, чекаючи, коли Валентина Олександрівна повернеться з управління... з «Книгою скарг». Не тишили б себе думкою, що «справедливість восторжествувала». Не вислуховували б «високохудожні епітети», якими їх охарактеризовували працівники прилавку. Не ламали б списи об стіну байдужості і бюрократизму. Не доводили б себе до передінфарктного стану.

На жаль, покупці про це не знають. А тому терпеливо топчуться біля прилавків і вперто вимагають:

— «Книгу скарг»!

— «Книгу скарг»! — повторюю їхні слова у магазині № 22 Миколаївського міськкоопторгу.

— А для чого? — береться в боки молодший продавець С. П. Калинченко.

— Подяку написати, — змінюю я тактику.

— Ага, знаємо ми ваші подяки.

— Так дасте чи ні?

— Не дам. Немає її...

— А де ж?

— Завідувача магазином з собою забрала. Вона буде хвилину... через сорок. А може й не буде. Ясно?

Після довгих переговорів С. П. Калинченко нарешті дістає із-за банки з томатним соком «Книгу скарг». У ній не було жодного запису. Але це мене вже не здивувало.

Не здивувався я, коли побачив, що останній запис у «Книзі скарг» магазину № 18 міськкоопторгу зроблено ще у квітні 1979 року. Бо її мені за першою вимогою теж не видали. Так, як і у салоні обручок Миколаївського головного магазину «Укрювеліторгу». Довго бігав я від касира до кабінету завмага і з кабінету до касира, щоб побачити «Книгу скарг» магазину № 24 (харчоторг Центрального району)... І т. д., і т. п.

І, звичайно, причину цього треба шукати не в тому, що «розперезалися миколаївські книголюби», а в низькій культурі обслуговування.

Та якби я сказав, що усім у Миколаєві «Книга скарг» така недоступна, то це була б, м'яко кажучи, велика неправда. Є товариші, яких із нею зустрічають аж на порозі магазину... Це і директор харчоторгу Центрального району І. С. Рогачов, і директор Миколаївського міськкоопторгу В. І. Потьомкін, і начальник обласного об'єднання «Миколаївриба» А. І. Пешенін...

Переглянувши «Книгу скарг», вони схвально кивають головами і підбадьорливо говорять:

— Так тримати!

І працівники прилавка тримають. Міцно!

За що, за що, а за це керівництво може бути спокійним.

М. ПРУДНИК.

м. Миколаїв.

Межа це золото

ГУМОРЕСКА

Вечір. Ганна щойно прийшла з буряків. Ноги й увесь поперек гудуть від втоми, але щокі, підрумянені колючим осіннім вітерцем, горять, як першосортні жоржини. І очі світяться весело: ланка сьогодні закінчила копати буряки.

Чоловік Ганнин, Дмитро, лежить на дивані, кожухом прикривши босі ноги, шурхотить свіжою газетою.

— Прийшла? — відірвавшись на хвилину від читання, піднімає Дмитро розкудану голову.

— Прийшла, прийшла, — озивається Ганна, хучаючи на замерзлі пальці. — А ти все лежиш?..

— Е, облиш, — шморгає носом Дмитро. — Знову штрикаєш... Я оце лежу собі та й думаю: до чого ж мудрі оті, що газети пишуть! Взяти, приміром, Данила Тетерукового. Ну, всі ми у селі знаємо, що він Данило, на комбайні працює. А прочитай про нього в газеті? Га? Капітан степового корабля — ось, виявляється, хто наш Данило. Звучить!

— Ще й як звучить, — пораючись у хаті, озивається Ганна. — Бо Данило трудяга. Не бійся, про тебе не напишуть...

— Знову за своє, — сумно зітхає Дмитро. — Я їй за образи, а вона — підвези. Тут понятіє треба мати. От ви у себе в ланці: «буряки, буряки»... А як гарно про них пишеться! «Солодкі корені!» Звучить, їй-бо, звучить...

— Дати б тобі, — зауважує Ганна, — разом з отим, хто так гарно пише, сапку в руки. Тоді б ви побачили, які вони солодкі...

Дмитро не здається. Він навіть наважився звисити босі ноги з дивана.

— Черства у тебе душа, Ганю. Як позавчорашній корж. Я ж кажу: тут понятіє треба... Знову ж, візьми картоплю. Картопля — воно, здавалось би, картопля і є. Аж ні — пробачте: «другий хліб»! Га?

— А третій хліб — це що? — мимохідь кидає Ганна.

— Як — «третій»? Що значить — «третій»? Темна ті баба. Темна, як три ночі вкупі. Тонкого поняття нема у тебе. От ти мені скажеш: «Піди вуґілля внеси, котел розпалити треба». Вуґілля... Темне, з пилюкою... А воно ж, виявляється, — «чорне золото»! Га? Звучить?.. Ото ж то. А ще ж є «біле золото», «м'яке золото», «голубе золото»... Ні, що не кажи, а є голови на плечах у тих, що пишуть. Звичайний собі льон — і то вже не льон, а «поліський шовк». До чого вже наш ставок колгоспний осокою заріс, а і той, як по-мудрому, — «голуба нива»...

Ганна слухає, слухає, а тоді:

— Ти-но встань із дивана та натовчи свинячі «другого хліба», бо он верещить, наче її живцем смалять. Та викидай із хлівця «вітаміни родючості», бо вже ногою ступити ніде...

— Та чекай... — ховаючись під кожух, тягне Дмитро, — потім...

— Ох, лежню ти, лежню — безнадійно махає рукою Ганна. — Лежаче золото, одне слово. Чи, може, оті, що так гарно пишуть, якимось по-іншому тебе назвуть. Щоб звучало...

Сергій МЕЛЬНИЧУК.

м. Ровно.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Дехто з жителів села Тимченки (Харківщина) сіяли на своїх присадибних ділянках гречку. А бригадир місцевого радгоспу «Жовтень» Таранець К. Г. дивилася на них як на диваків: — «І навіщо отой зайвий клопіт!» І довела, що гречку можна мати і не сіявши. Щоправда, довела це не таким вже й оригінальним методом: просто з колгоспу поцупила собі два мішки гречки. Дізналися про це люди. Дізнався про це й директор радгоспу і дуже

розсердився. Так розходився, що навіть на Таранеця стягнення наклав. А бригадиром її залишив. З таким його рішенням не погодилися робітники радгоспу і написали про це редакції.

Після втручання в цю справу Перця, голова Готвальдівського комітету народного контролю Н. І. Бондар повідомив, що вказані у листі факти підтвердилися. Таранець К. Г. із посади бригадира звільнено.

ТРАНСПОРТЕР

ГУМОРЕСКА

— Я це все ось як уявляю,— ледь примруживши очі, сказав провідний конструктор. — Невеличкий пересувний пристрій з автономним електроприводом. Легка, гнучка, металева стрічка ніжно і плавно несе вантаж у потрібне місце.

— Ні, ні і ще раз — ні! Стрічка не може бути металевою. Адже транспортуватиме вона делікатний вантаж: буряки, картоплю, яблука, огірки, капусту, а то й кавунчики, — словом, усе те, що боїться механічних пошкоджень,— заперечив заступник головного технолога. — Потрібне щось підвищено пружне і еластичне.

— А основна конструкція повинна бути легкою і мати максимум рухливості,— зауважив старший інженер,— цього можна досягти... — Він присів і дубчиком почав креслити на піску ескізи.

— Цікаво, скільки часу піде на виготовлення такої штуковини? — запитав конструктор.

— Транспортера?..

— Еге ж.

— Рік-два, якщо згідно з документацією...

— Можна було б і швидше,— прикинув заступник головного технолога. — Я гадаю, при бажанні за місяць можна було б випустити легкий транспортер, здатний доставляти вантаж із будь-якого кінця вагона безпосередньо на автомашину.

— Або ж у мішки.

— Або ж у ящики.

— Або ж у сховище.

— Або ж, або ж... — передражнив усіх старший групи. — Ану, беріть вила в руки та до праці. Сутеніє вже, а ще піввагона вивантажити треба... Ач, буряччя — як голови!..

І заводська шефська група, яка прибула на бурякозбиральну кампанію, приступила до роботи...

Анатолій ПАНАСЕНКО.

м. Одеса.

Літературна
Панорама

ПОДИВИВСЯ

Купалась жінка в хвилях голубих,
І сяяло у сплесках смагле тіло.
Я ж зацікавився, зрушити не міг...
А жінка та, як мати породила.
...І я заляк у затінку осик,
Оголеністю вражений земною.
Олесь ДОРІЧЕНКО. Збірка «Осягнення».

Купалась жінка в хвилях голубих,
І сяяло у сплесках тіло голе...
А я — в кущах. Закляк. Завмер.
Притих.
Ми вдвох. І жодної душі довкола.

Аж відчуваю, хтось за лікоть — сіп!
Стоїть один і каже хрипливато:
— Й тобі ото не соромно! Ну й тип...
Це ж некультурно — нишком підглядати!..

А я йому: — Чого ж, і ти дивився
На цю красу, на форми дивно-юні...
Та раптом він мене у вухо — блись!
...То чоловік був юної красуні.

Іван НЕМИРОВИЧ.

Незвичайні ситуації

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Якесь чудило: відмовився видавати свою книгу.

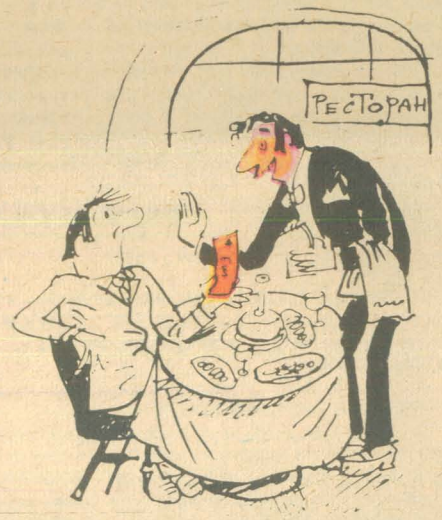
Сильна конкуренція.

— А брак у вас буває?
— А що це таке — брак?

— Несіть до мене, я скоріше приймаю!
— А я чесніше розраховуюся!

— Що ви, що ви! З вас — ні копійки. За цей рік я вас так пообраховував, що ви можете прийти з друзями в бенкетний зал і повечеряти безплатно.

— Нічого, що пізня година, нічого, що діти сплять. Проходьте, пригощайтеся, я гостям завжди рада.

Виставка

Шир не треба

ФЕНОМЕН

Є люди, здатні бачити крізь стіни, є такі, що відгадують думки на відстані, заочно лікують... Хоч як усі ці чудеса і виглядають фантастично, проте кожен феномен неодмінно має під собою науковий ґрунт.

Тому, коли слава про знаменитого Хрупчака докотилася до виставки, тут одразу загальне здивування конкретизувалося в одностайне — «Яким чином!» Яким чином міг цей Хрупчак із першого погляду визначити, на якій фабриці пошили ваші брюки!

Звичайно Хрупчака запросили на чергове засідання виставки. Він одразу погодився на очах у присутніх продемонструвати свої дивовижні здібності.

— От ви, — сказав Хрупчак, звертаючись до чоловіка, який скромно стояв біля підвіконня, — носите брюки виробництва херсонської фабрики «Більшовичка»!

— Правильно, — розгублено підтвердив той. Присутні вражено загули.

— Мушу вас розчарувати, — посміхнувся Хрупчак. — Нічого надзвичайного тут немає. Продукцію цього підприємства важко переплутати з іншою. Річ у тім, що чоловіки в брюках херсонської фабрики завжди стоять. Бо сісти в них неможливо: брюки одразу попадають по швах.

ДЛЯ МУЗЕЮ

Звичайно, в недалекому майбутньому вози, а зокрема, парокіни стануть музейними експонатами. Працівники Кіровоградського обласного заводу вже сьогодні роблять усе, щоб їхня продукція нічим не поступалася кращим музейним експонатам. Вони випускають вози такі розхитані, з такими деформованими колесами, що хоч одразу вішай на них табличку: «Експонатів руками не чіпати!». 60 таких парокіних возів прибуло на нашу виставку.

НАШ ДЕГУСТАЦІЙНИЙ ЗАЛ

ВІДГАДАВ

Дивлячись на цю велетенську брилу, присутні губилися в здогадках:

- Уламок тунгуського метеорита?
- Новий будівельний матеріал?
- Скульптурна група абстракціоніста?

І тільки один із присутніх, прийнявши, визначив:

— Мабуть, то відходи кондитерського мистецтва...

Його відповідь виявилася найближчою до істини: ця нековирна брила і була нічим іншим, як тонною пряників виробництва Березнянського заводу продтоварів (Ровенщина). Облізлі, потріскані, вони втратили товарний вигляд і всі злиплися.

Про ці пряники не скажеш: «Іжте на здоров'я!».

ЩОБ НЕ ПЕРЕПЛУТАЛИ

Кожне кондитерське підприємство прагне свою продукцію подати якось оригінально. Щоб, скажімо, їхні цукерки відзначалися якимось особливим смаком, формою, упаковкою. Дегустатори нашого залу дійшли одностайного висновку, що з такою задачею успішно впоралася на Чортківській кондафабриці (Тернопільська область). Три тонни цукерок «Шкільна» і «Старт» неповторно оригінальні. Якогось не-виразно-брудного кольору, вони деформовані настільки, що їх ні з якими іншими цукерками не переплутаєш.

ВІЗИТ МАЙСТРА

У двері стукали настирливо і впевнено. Так могла стукати лише людина, переконана, що на неї чекають.

— Я майстер по ремонту, — відрекомендувався чоловік. — Сподіваюсь, не дуже запізнився?

— Але ми не викликали майстра — розгубився господар.

— А мене й не треба викликати, я сам знаю, коли треба прийти, — сказав майстер, скидаючи пальто.

— Та запевняю вас...

— Не треба мене запевняти. Якщо маєте сумніви щодо якості моєї роботи, спитайте у сусідки навпроти... Ми клеїмо так, що ніяка сила...

— Не треба мені нічого клеїти, — вигукнув господар.

— Можемо й повністю замінити, як вважаєте, що клей уже не допоможе...

— І міняти нічого не треба, — наполягав господар.

— Та що ви мені голову морочите, — образився майстер. — Ви лінолеум виробництва одеського заводу «Більшовик» позавчора в госпмазі купували?

— Купував.

— І вам не потрібен майстер?

— Бачите, цей лінолеум ще в рулоні...

— А, так би й казали! То давайте ми розгорнемо цей рулон, і ви побачите, що лінолеум весь у дірках, весь потертий, в подряпинах. Без ремонту тут не обійтись. А то я вже злякався. Вирішив, що помилився.

— А раптом мені попався якісний? — висловив припущення господар.

— Ніколи, — впевнено заперечив майстер. — Уся остання партія — майже вісім тисяч квадратних метрів цього лінолеуму — суцільний брак.

ПОДЯКА

Шановний виставком! Хочу через вас подякувати працівникам Заложцівської шкіргалантерейної фабрики, що на Тернопільщині, за чудові дорожні сумки, які вони виготовляють. Ви, мабуть, здивуєтеся. Мовляв, ці сумки і слова доброго не варті: усі в зморшках, якісь деформовані, підкладка стирчить і вилазить. Але я не про зовнішній вигляд цього витвору. Вигляд у тих сумок і справді страшний. Та зате ця сумка зіграла в моєму житті неабияку роль. Для мене поїздка чи то на курорт, чи то у відрадження була справжньою мукою. Як почну збиратися — і те потрібне, і без того не можна. А завдяки цій сумці я переконалася: треба завжди брати з собою мінімум речей. Уявіть, приїхала я на відпочинок, кинулася відкривати сумку, а замок заїло. Що тільки я не робила, не відчиняється! Так і привезла нерозпакованими речі додому. Адже, переконалася, без них можна було обійтись! І в кількох моїх знайомих — така ж само історія. І сумки того ж самого виробництва. Отже, передайте спасибі дорогеньким бракоробам за чудовий урок, який вони мені мимоволі дали.

З повагою.
Г. КОМПАКТНА.

Телерепортаж

Сьогоднішню нашу передачу ми ведемо з виставки взуття, яка відкрилася в універмазі селища Володарського на Донецьчині.

Відвідувачам виставки пропонуються сукняні чобітки виробництва Миколаївської взуттєвої фабрики. На обох чітко відтиснуто номер — 25. Проте лівий чобіток на три номери більший за правий. У парі жіночих туфель цієї ж фабрики, навпаки, права виявилася на два номери більшою за ліву.

Взуттєвики м. Донецька прислали сюди свої експонати: пару босоніжок, з яких кожна — на одну й ту ж, праву, ногу, а також жіночі туфлі, з яких одна туфля — чорна, а друга — темно-коричнева. (Оскільки наш телевізор чорно-білий, на екрані цієї, зволу сказати, «пари» не показується).

Перш, аніж відкривати виставку, володарські торговельники попросили керівництво обох фабрик прокоментувати свою продукцію. Ось що відповіла начальник ВТК Миколаївської фабрики тов. Сморжевська:

«Распаровку фабрика не подтверждает».

Отак, «Не подтверждает» — і гап-лик. І ходіть здорові. Як, запитуєте, ходити? А отак: у більший чобіток чи там у туфлю наштуйте якоїсь вати або, вузуйте і шльопайте! Нині в моді асиметрія, може ми, розумієте, спеціально для вас старалися, щоб воно було, розумієте, сучасно, у ногу з прогресом, а ви ще й кирпу, бач, вернете!

Не менш сердита відповідь прийшла і з Донецька:

«Распаровка произведена по вине торгующей организации. Объединение не принимает. Нач. ОТК» (підпису немає).

Отже, коли працівники володарського універмагу остаточно переконалися в тому, що «объединение не принимает», вони й вирішили влаштувати цю виставку. З надією, що, може, все-таки хтось із сучасних модників позаздриться на таке архімордерне взуття. Спробує, так би мовити, угнати за модою... в розпарованих босоніжках!

Вели передачу
В. КОСТЕНКО та Г. АНІМЦА.

Мал. Т. ЮНАКА

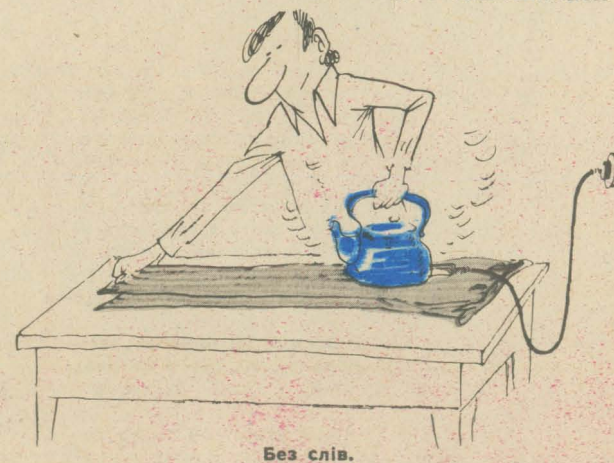
Без слів.

Мал. В. МИЛЕЙКА

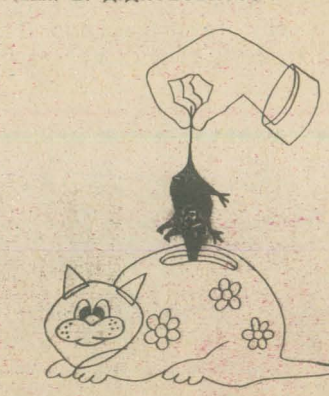
— Що ви, що ви, Петре Петровичу! Ми тут не сидимо, склавши руки.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

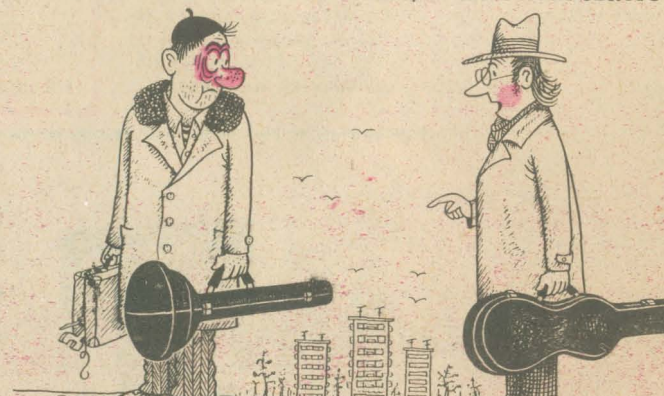
Без слів.

Мал. В. ДІДКОВСЬКОГО

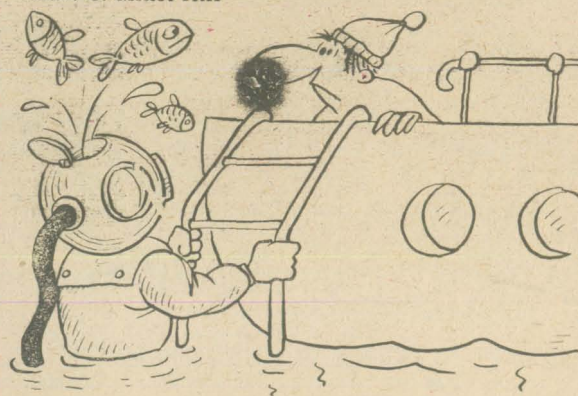
Без слів.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Скажіть, будь ласка, а на чому ви граєте?

Мал. Є. МИЛУТКИ

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

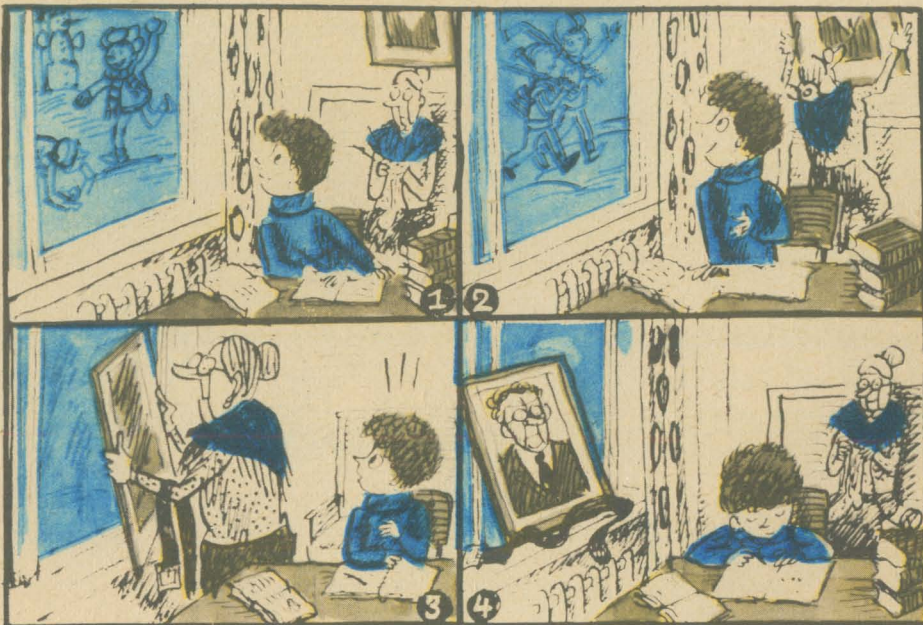
Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А в нашій квартирі паркет теж викладений «йолочкою».

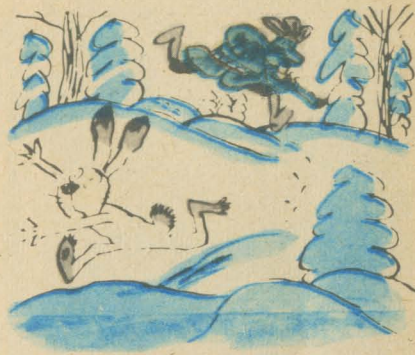
Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ВЧИТЕЛЬКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мама кубики
купила,
Щоб читать
я ляльку вчила.
Я усі вже букви
знаю
І слова із них
складаю.
Ну, а лялька —
ще мала,
Тільки вивчила:
«уа!».
Марія МУХА.

ЯК СВАРКА ВРЯТУВАЛА КАРАСИКІВ

Раз карасики пливли
Й біля берега знайшли
Дощового черв'яка.
Вийшла сварка.
Ще й яка!

Перший каже:
— Буде мій!
Другий каже:
— Ні, не смій!
Я раніш його уздрів!..
Третій:
— Хочу черв'яків!!!

Мимо плив лінивий лин.
— Що за шум? — сказав
малим. —

Досить марних балачок!
То для мене черв'ячок.

Хап! — і втрапив на гачок.

НЕВДАХА-ХЛІБОРОБ

Влітку півник спав, гуляв,
Взимку він голодував.
— Буду я інакше жити —
Запасуся власним житом!..
Він зорав, засіяв лан,
Виривав щодня бур'ян,
А коли настало літо,
Уродило гарне жито.
В качки косу попросив,
Стигле жито покосив,
Колоски зв'язав у сніп,
Приволік старенький ціп.
Швидко жито змолотив,
Перевіяв, просушив
Та й насипав у мішок

По самісінький вершок.
Потрудився півник вдало:
Жита виростив чимало.
Тільки дірку (бо спішив!)
У мішечку не зашив.
Йшов додому, а з мішка
Золота лилась ріка.
Біг позаду ховрашок
І збирав зерно в мішок.
Як прийшла зима холодна,
Знову півник був голодний,
А маленькі ховрашки
Їли з маком піріжки!

Ігор СІЧОВИК.

СОН І СОМ

Гнат учора бачив сон,
Що йому спіймався сом.

Ну й сомище!
Ну і сом!..
Ледве сом вмістився в сон.

Гнат на річку біг крізь сон.
Витяг вершу. Де ж той
сом?..

Не схотів ловитись сом,
Бо підгледів Гнатів сон.

Василь САГАЙДАК.

На кладці

Над річкою провисла ву-
зенька кладка, з'єднуючи дві
половини села.

Якось у неділю на кладочці
стрілись Юра і Гена. Один по-
спішав до магазину, а дру-
гий — у кіно. Стоять посеред

кладки і не можуть розмину-
тись.

— Давай я першим пере-
йду, — сказав Гена.

— Ні, краще я першим! —
наполягав Юра.

— Ти казочку читав про
двох впертих баранів?

— Читав.

— Юро, ми з тобою не ба-
рани, а люди, тож давай ро-
зійдемося мирно.

— Давай!

І розійшлися... по домівках.
Бо так і не дійшли згоди, хто
ж все-таки першим мусить
поступитися дорогою.

І. ПРОКОПОВИЧ.

ТРАКТОРИ-САМОГУБЦІ

І чого йому тільки не вистачало, отому Т-75?.. Новесенький же був трактор. Тільки з заводу. Пальним його, знаєте, заправили. Щедро, по вінця.

Змастили... Хазяїна йому дали — тракториста Петра Леонідовича Коваленка.

До діла пристроїли. Чого-чого, а роботи в колгоспі для трактора — хоч відбавляй. Не вам розказувати.

Ну, словом, усе чин-чином...

А він узяв та й згорів!

Позбігалися, звісно, люди, давай гасити... Куди там! Він же не просто так собі горів — він же спочатку скирту соломі підпалив, а тоді впритул до неї під'їхав — і той... Самозапалівся.

Шум, гам, міліцію викликали... А що міліція? Ну, приїхав начальник райвідділу внутрішніх справ, ну, походив біля купки горілого залізничця, язиком подмокав — та й теж розвів руками: нічого не вдієш, самогубство! Ні керівництво колгоспу, ні тракторист тут абсолютно не винні. Та й що вони, справді, могли вдіяти, як отій клятій машині прибандюрилося на себе руки накласти? Ні! Вони могли його вдержати... Як-не-як, сімдесят п'ять кіньських сил. Спробуй удерж!

А якого злидня тут, справді, йому бракувало — піді розберися. Воно ж залізо, говорити не вміє. Дирчить і дирчить, а що там воно означає на його металевій мові — кат його зна. Сказати б, від самотності сам себе порішив — так ні ж. Був поєднаний ще на заводі з гідравлічною тракторною лопатою. Так що ніби й той... Не холостяк. Може, вони там удвох чогось між собою не поділили? Знаєте, як воно в сім'ї буває: заведуться отак

чоловік із жінкою — і гир-гир-гир, гир-гир-гир... Ну й догиркалися.

Словом, тепер ніхто не скаже, чого у колгоспі «Росія» Оратівського району на Вінниччині покінчив своє залізне життя самогубством новісінький трактор Т-75 разом із гідравлічною тракторною лопатою, вартістю 7368 крб. Посумували-посумували за ним та й забули.

Але якимсь воно побитом стало відомо у Вінниці. Приїхала звідити велика комісія: цікаво усе-таки, випадок не рядовий! Не кожного дня трактори самі себе спалюють...

Почали члени комісії тут ходити, нипати, копирсатися. І докопирсалися ось до чого.

Є у нас, знаєте, категорія скромних, але талановитих людей, які багато про себе говорити не вміють, та вже коли за щось візьмуться, то — держись! Ну, так-таки усе просто аж горить у їхніх руках!

Отож вищезгадана комісія і зробила висновок, що такі талановиті люди живуть і в колгоспі «Росія». І перш за все до них треба віднести голову цього колгоспу Василя Павловича Заболотного.

А за ним — бригадира першої тракторної бригади Євгена Яковича Янчука.

А потім ще й бригадира другої тракторної бригади Миколу Федотовича Мельника.

Ну, й певна річ, тракториста Петра Леонідовича Коваленка, якого ми тут уже згадували, та деяких інших механізаторів, яких ми перераховувати, заради економії місця, не будемо.

Так от, ці люди саме й належать до таких умільців, у кого в руках буквально усе горить. Без перебільшення!

І не тільки горить, а ще й іржавіє, гниє, ламається, заростає бур'янами...

Пишними суцвіттями будяків укрилися, розкидані як попало, не очищені від болота культиватори, котки, зчепи плугів... Серед буйних плантацій лободи та щириці стоїть дисковий лушпильник з лепом на дисках... Розкомплектований, іржавий, у соломі та грязюці покинутий трудяга-гноєрозкидач... Товстим шаром бруду й мазуту покритися силосний комбайн, з якого навіть не злили відпрацьоване масло...

А насосні станції!.. А буряконавантажувачі!.. А сівалки!.. А...

Продовжувати цю розповідь просто не наважувались: боїмося, що в читача вже й так волосся дибки стає...

А от керівництво колгоспу «Росія» — народ хоробрий. Згорів у них позаминулого року трактор Т-74 — списали і бровою не повели. Згорів оцей, із лопатою, — теж списали. Подумаєш, багатство!

Спишуть, очевидно, і все інше, що в них іржавіє, гниє, ламається, заростає бур'янами. Якщо їх, звичайно, вчасно не зупинять.

Поживемо, як кажуть, — побачимо.

В. БОЙКО.

ГУМОРЕСКА

Я завжди вважав, що груба фізична сила — ніщо перед силою інтелекту. А останній випадок остаточно переконав мене в цьому...

Вже сутеніло, коли я повертався з бібліотеки. Рука відчувала приємну вагу портфеля з кількома томами книг моїх улюблених авторів, і, неквапно крокуючи тихою алеєю безлюдного оцій порі скверу, я уявляв, як прийду додому, зручно вмошусь на затишній канапі і з головою порину в захоплюючий світ пригод героїв Гомера та Евріпіда...

— Папашо, — раптом пролунав чийсь хрипкий голос, — дай закури-ти...

З'явилась похмура кострубата постать.

— Вибачте, не палю, — ввічливо відказав я і хотів йти далі.

— Не палиш? — перепитала постать. — Погано... Тоді давай десятку та я збігаю по цигарки... Доки гастрономи відчинені...

— На жаль, таких грошей у мене зараз немає, — похитав я головою.

— Пусте! — заспокоїв мене мій несподіваний співрозмовник. — Он піджак у тебе ще майже зовсім новий. Та й годинника, бачу, маєш. Думаю, на цигарки вистачить...

— Та це ж звичайнісінький грабіж! — обурився я. — А вам відомо, що за часів імператора Августа у давньому Римі злодіям...

— Тільки без екскурсів у історію, папашо, — доброзичливо порадив мені грабіжник. — Скидай піджак, та швиденько...

— Але ж, товаришу, де ваша етика? — спробував я усвідомити грабіжника. — Іще Лукрецій у своєму трактаті «Про природу речей» писав, що...

— Єгипетський фараон тобі товариш! — загрозливо стиснув кулаки грабіжник. — Давай піджак і годинник, бо я тобі зараз такого «ліхтаря» влаштую, що й покійний Діоген позаздрить!

Побачивши, що все моє красномовство не дає бажаного результату, я вдавас до останнього засобу. Швидко відступив на крок, розмахнувся портфелем і щосили гепнув ним грабіжника по голові...

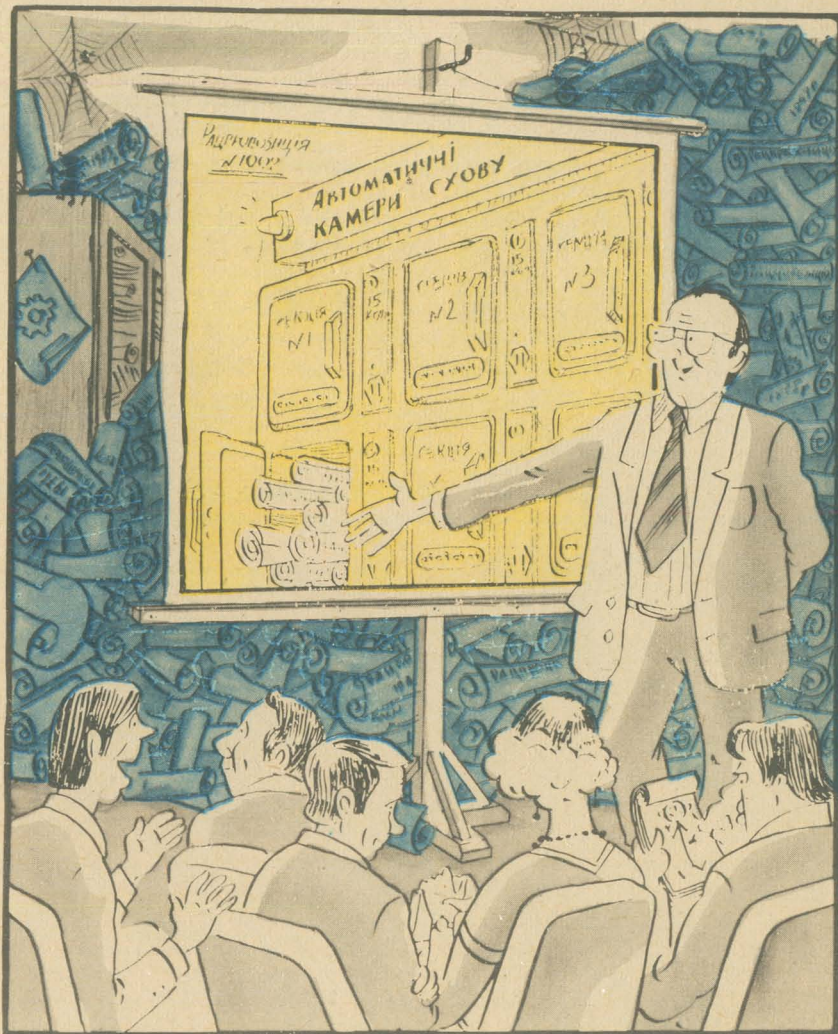
Класики не підвели... Не витримавши натиску їхнього інтелекту, сконденсованого у кількох важких томах, грабіжник похитнувся і повільно осів на асфальт.

А я спокійно пішов собі далі, твердо упевнений в тому, що інтелект, за інших рівних умов, завжди візьме гору над грубою фізичною силою...

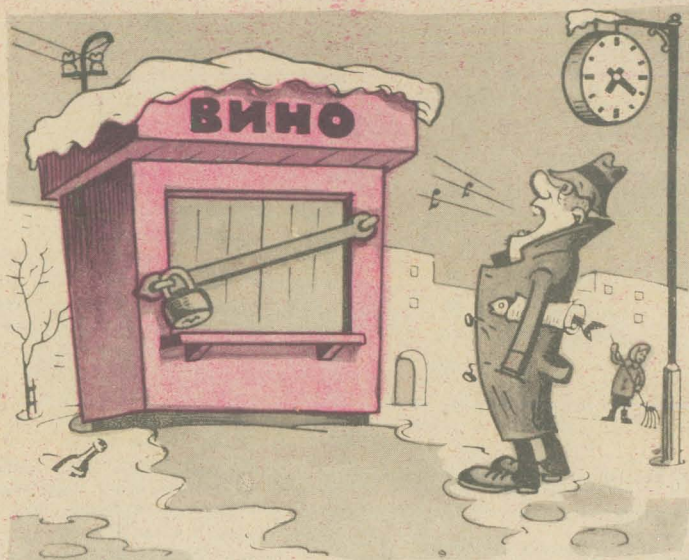
Володимир КАШУБА.

м. Полтава.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Вашій увазі пропонується рацпропозиція начальника бюро винаходів. Це камера для зберігання невпроваджених рацпропозицій.

«Я назву тебе зіронькою, тільки ти раніше вставай...»

ВИРОБНИЧА ТРАВМА

ГУМОРЕСКА

— Нема, голубе, нема, хоч ріжте мене і соліть, — розвів руками завідуючий складом. — І не робіть таке страдницьке обличчя, бо ось-ось не витримаю і сам заплачу. Та я б вам з дорогою душею, але вже півроку не завозили тих батарей!

— А може, десь там, у підсобці, завалялася одененька? — з надією зиркнув Іван на завідуючого. — Вона мені до зарізу потрібна. Розумієте, хочу на зиму перебратися в нову хату...

— Ох, — зітхнув завскладом. — У печінці сидять у мене ті батареї. Кожному вони потрібні. Я теж людина, теж серце маю. Вірите, іноді аж сльози набігають на очі, коли випроваджую отакого, як ви, сердегу ні з тим, ні з сим. Учора теж один приходив. Мало на коліна не падав. Старшим лейтенантом погрожував...

— Міліцією?

— При чому тут міліція? — видивився на Івана завідуючий. — Що тут стражі порядку допоможуть, коли водяних батарей вже півроку не завозили? Коньяком «три зірки» хотів придобритися.

— А-а, зрозуміло, — кивнув головою Іван. — Та я б на таке діло й на «капітана» розкошелився

б. І не на одну пляшину. Мені б тільки батарею...

— Ох-ох-ох! Що з вами робити, голубчику мій сизокрилий? — почухав потилицю завскладом. — Ох, аж серце болить, що не можу нічим допомогти гарній людині. Що ж придумати?.. Не знаю, як вам і казати, голубе. Є тут в одному місці, але, самі розумієте...

— Розумію, розумію, — із запалом вигукнув Іван. — Ви зробіть добре діло — буде і вам, і вашому знайомому.

— Але ж це діло...

— Хіба я маленький? Рідній жінці не скажу, звідкіля та батарея.

— Ох-ох-ох! Отак воно завжди виходить, — мало не заплакав завскладом. — Хочеш допомогти гарній людині — мусиш усякому хапузі в ноги падати. Були б вони на складі... Ех! Ну, добре. Зараз у нас без п'яти хвилин дванадцять. Приходьте завтра по цій порі. Якось зарадимо вашому горю.

Немов на крилах летів додому Іван. «Порадую свою Марусину. Нехай не думає, що я ликом шитий».

Наступного дня шлях до складу Іванові перегородив замок на дверях.

— А де товариш завідуючий? — спитав він молодіцю, що підмітала східці.

— У лікарні, — відповіла та.

— Що, захворів?

— Виробнича травма. Вчора перед обідом йому на спину звалилася батарея водяного опалення. На складі такі полиці, що хоч возом розвертайся, а він її батареї у тісній підсобці... Скільки разів казала йому про те, а він, дивак... От вихитрував на свою спину.

Никанор ДУБИЦЬКИЙ.

сміт Муровані Курилівці
Вінницької області.

ХРОНІКА НОВИН

НЕ БИЙ ЛЕЖАЧОГО!

Табличку з таким написом ставить біля себе економіст М. Ходун перед тим, як заснути на робочому місці.

Є НОВИЙ РЕКОРД!

Радіомонтажник М. Котляр виніс через прохідну заводу потрібні деталі і зібрав з них телевизор «Рекорд».

МАЙСТЕР НА ВСІ РУКИ

Продавець М. Васюта обважає як правою, так і лівою рукою.

КРИЛАТІ СЛОВА

Усього кілька слів достатньо було сказати директорові заводу «Сила», щоб майстер Рябокін вилетів з роботи.

КОНІ НЕ ВИННІ

«Як не везе, то не везе», — пояснив дружині Д. Горошко, який програв на іподромі всю зарплату.

НОВИНИ ОБСЛУГОВУВАННЯ

У магазині «Хутра» відкрито новий відділ «Усе для родичів і своїх людей».

Олег СЕІН.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ХІБА ТО ВЕСІЛЛЯ...

Зустрілися двоє.

— Степане, де це ти пропадав? — поцікавився один.

— До міста їздив, — каже Степан. — На весіллі був.

— А де гуляли?

— Та де ж — у ресторані...

— А музика добрі були?

— Та нічого...

— То сподобалося весілля?..

— Та, — з досадою махнув рукою Степан. — Ніхто не валявся, нікому носа не розквасили... Хіба ж то весілля?!

Повідомив П. ЛАВРИК.

м. Суми.

РИБА!!

Посварились якомусь сусід і сусідка, йдучи додому. А в той же час було одного ока. От сусід і кричить на неї:

— Камбала!

Поскаржилася вона в міліцію, його й оштрафували на 15 крб.

Згодом посварились вдруге. Боячись, щоб його ще раз не оштрафували, сусід і каже:

— Ти — риба, але не скажу, яка!

Повідомив С. ШАЛЯ.

с. Дробішево
Краснолиманського району
Донецької області.

ВСЯ ПРАВДА

Зустріла ворожка Марину:

— Позолоти ручку, я тобі всю правду розкажу...

— А ти спочатку розкажи, а тоді я вже й позолочу! — відповідає Марина.

Наговорила ворожка Марині усяких нісенітниць, а Марина їй і дає копійку.

— Що ти мені копійку сунеш, карбованця шукай!

— Якого карбованця? Та за карбованця і я тобі правду можу розказати...

Дала ворожка Марині карбованця, а Марина й каже:

— Погана ти людина, працювати не хочеш, ходиш людей обдурюєш, чекає на тебе казенний дім з вікнами в кліточку...

Почула ворожка ці слова та й втекла з села. Тільки її бачили.

Повідомив О. ДРАЧ.

м. Луцьк.

ЧАРІВНА ТУМБОЧКА

Одного типа, який жив на широку ногу, але ніде не працював, запитали:

— Де ви гроші берете?

— Дружина дає.

— А дружина де бере?

— У тумбочці.

— А в тумбочці звідки беруться?

— Я кладу...

Повідомив А. КУМАНСЬКИЙ.

м. Кіровоград.

Без слів.

ПОСПІШИЛИ

Поет і смерть би поборов,
Та дивно склалися обставини:
він був тоді ще жив-здоров,
коли на ньому хрест поставили.

М. ЧХАН.

ПОВЕЗЛО

Жарт

Кричала мужеві дружина:

— Програв костюм! Мені на зло?

— Замовкни! Дивна ти людина,

Мені, вважай, що повезло!

Недарма з радості сьогодні

Аж закрутилось в голові.

Його ж купив торік за сотню,

А ось програв тепер за дві!

Микола ДМИТРИЄВ.

ФАЛЬШИВА МОНЕТА

До контори одного кайрського адвоката знайомий завітав. Теж — адвокат.

— Як, колего, справи ідуть! — поцікавився він, посьорбуючи каву.

— Та поки що, хай славен буде аллах, клієнти не обминають, — усміхнувся господар. — От і сьогодні вранці на одного побільшало... Звинувачення у фальшуванні грошей. На жаль, цілком обгрунтоване: він справді карбував і пускав у обіг монети, вартістю у десять пістрів, оті, із профілем нашого президента та голубом із маслиновою гілкою.

— Безнадійна справа, — махнув рукою гість.

— Можливо, — погодився господар. — Проте хотів би звернути увагу на деякі пом'якшуючі обставини. Пошлюся на ізраїльську газету «Ал-Гамішмар». Про цікаві речі вона пише! От, приміром, на одному з коктейлів, куди ізраїльський посол у Каїрі разом із дружиною з'явився як член дипломатичного корпусу, господар-єгиптянин відмовився потиснути їм руку. Або таке: дружина ізраїльського посла задумала навідатися у наше товариство світських дам. Упізнавши гостю, господиня дому хряпнула перед її носом дверима...

Як то «це не стосується справи»!! Ще й як стосується! Ти тільки слухай далі.

На що останнім часом у нашій країні витрачалися солідні суми! Нагадую: на рекламування візиту до нашої столиці ізраїльського президента, на організацію вияву з цієї okazji всенародної радості, що в свою чергу мало продемонструвати перед світом палкі дружні почуття єгипетського народу до сьогоднішніх ізраїльських правителів, засвідчити ту «гармонію», яка запанувала між обома країнами.

Шалені гроші вгнали у профілактичний ремонт залу засідань Народних зборів, де мав виступати ізраїльський президент; на металургійному комбінаті в Хелуані на честь гостя урочисту плавку провели замишлялося; в очікуванні візиту власті ангажували кайрські театри...

А що ж із цього вийшло! Пшик вийшов! Урочисте засідання було зірвано, бо значна частина депутатів Народних зборів демонстративно його ігнорувала; прогоріла справа і з театрами, бо актори не захотіли комедію ламати, і під тими чи іншими приводами відмовилися дати вистави на честь ізраїльського гостя; спектакль із урочистою плавкою в Хелуані теж нінащо зійшов, бо профспілки заявили про своє рішуче небажання приймати ізраїльського візитера...

Не перебивай, я поясню, до чого веду. А величезно...

ГЕНЕРАЛИ І СОЛДАТИ

Генерал Донн Старрі, начальник рекрутського управління армії США, занепокоївся. «Інтелектуальний рівень американських солдатів, — зауважив генерал, — постійно знижується. Минулого року у шести рекрутів із десяти він був нижчий від середнього. Це викликає тривогу!»

Але, думається, генерал Старрі даремно гризеться — може, так воно й краще. Бо ж якби той інтелектуальний рівень американських солдатів раптом на вищий щабель підскочив, то, чого доброго, вони почали б над дечим замислюватися. Зокрема над словами міністра оборони США Брауна, який, маючи на оці інтереси США, твердить, що їхні кордони тепер пролягають через Гренландію, Баварські Альпи, Індійський океан і Персидську затоку, і що саме ці кордони вони, солдати, повинні захищати.

ду я до того, що та демонстрація дружби та гармонії мала дуже фальшивий вигляд. Неозброєним оком видно було. А на цей спектакль були ж угепані грошенята! І зовсім не виключено, що туди ж пішла й продукція мого клієнта! То чи не здається тобі, що фальшиві гроші на фальшиву справу — це не такий уже й страшний, у даному разі, злочин! До того ж на тлі тієї фальшивої «гармонії» з ізраїльтянами, в яку бавився наш президент, фальшива монета з його профілем — то мізерія...

Крім того я хотів би ще наголосити й на тій обставині, що мій підзахисний заслуговує на поблагливість суду як людина не сповна розуму. Чому! А тому, що не слід було брати за взірць для копіювання саме цю монету. Згадай-но, як дехто із наших високопоставлених державних мужів заподадливо підтримує чужі забаванки та плани, які нічого спільного з миром не мають; як ті мужи тягнуться до новітньої заокеанської зброї. Це дуже далеко від мирного голубиного туркоту, і маслиновою гілкою тут і не пахне! А якраз же ці символи миру разом із профілем нашого президента на згадуваній монеті викарбувані, тож людина зі здоровим глуздом мала б збагнути, що уже від самої тієї монети фальшю тхне...

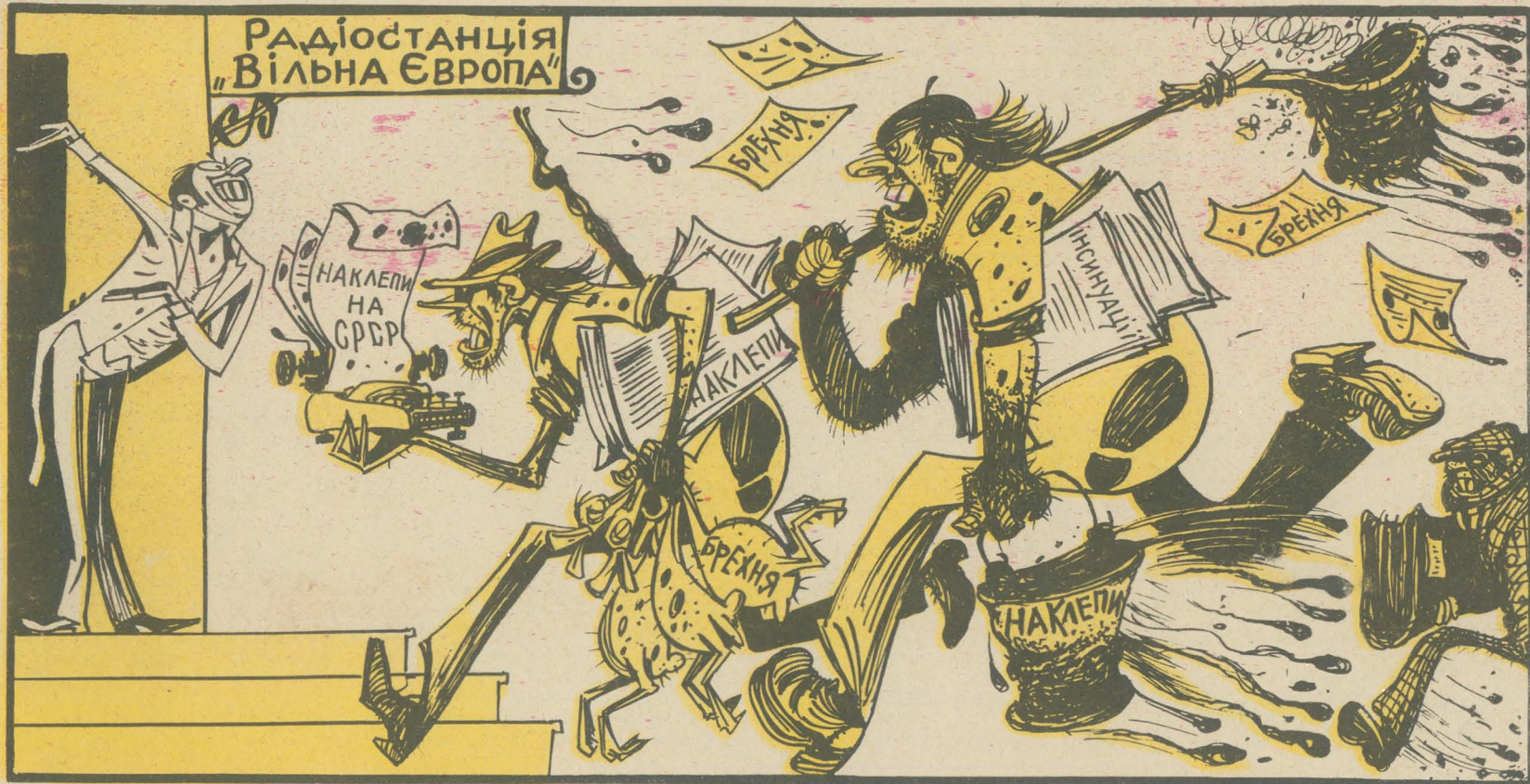
М. ЛОМКО.

Р. С. Через якийсь тиждень по цій розмові із Каїра по світу розійшлася свіжа новина: тамтешня поліція заарештувала чергового фальшивомонетника. При обшуку у нього знайшли чимало іноземних грошових купюр власноручного виробництва. Найбільше виявилось ізраїльських. Цю загадку спритник пояснив просто і навіть логічно. Виявляється, тут зіграла роль його далекоглядність: політика братання єгипетських лідерів із Тель-Авівом, як він гадає, цілком імовірно може привести до того, що в Єгипті пустять у обіг ізраїльські гроші.

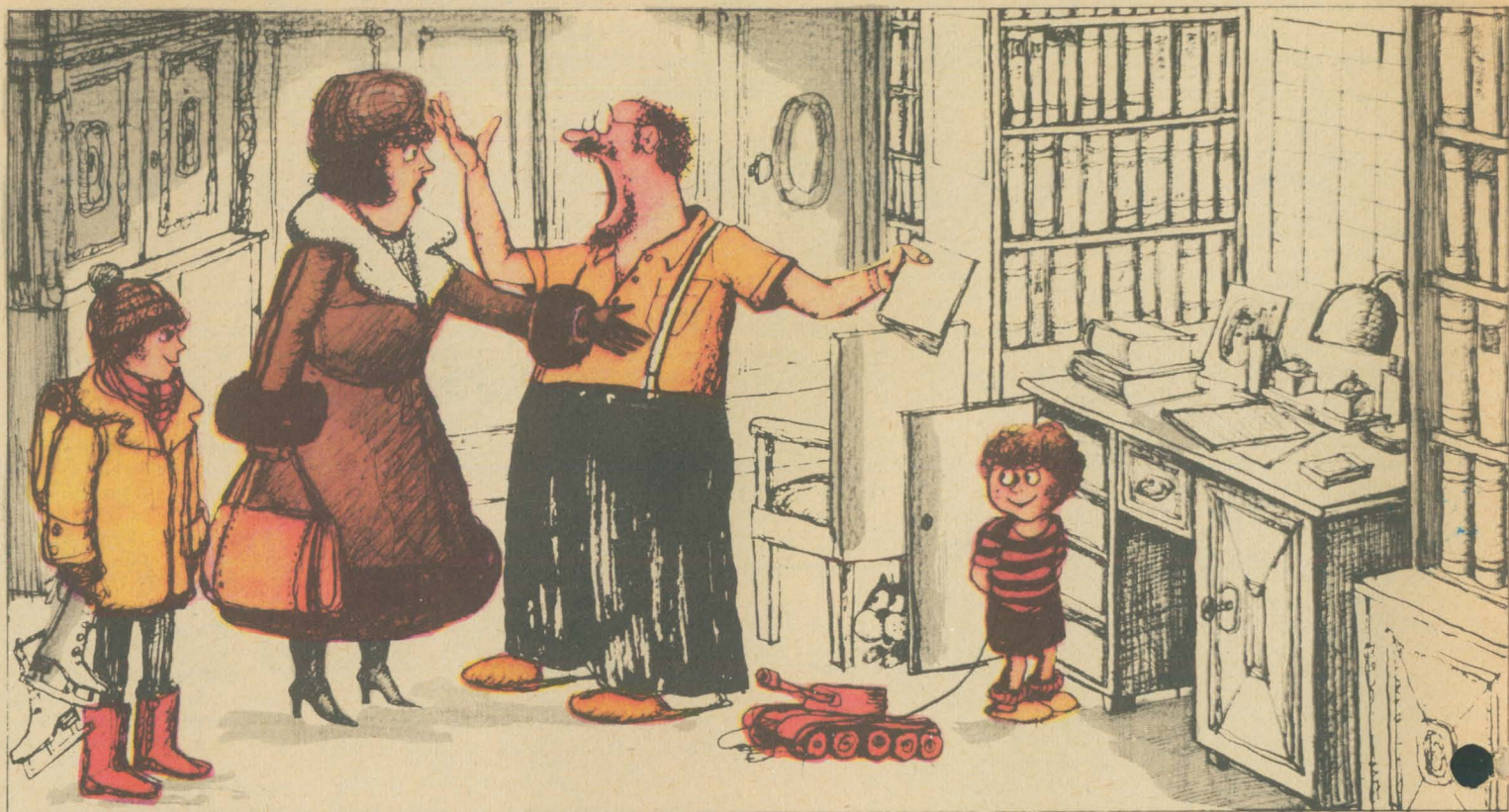
Як бачите, життя на місці не стоїть.

М. Л.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ласкаво просимо! У нас вхід вільний.

— Бачиш, Лю-
дочко, хотів Вову
в куток постави-
ти, а в нашій
квартирі жодного
кутка — всі за-
ставлені меблями.

СТРАШНО ПЕРО НЕ В ГЖАКА...

«Я вчора підвозив кукурудзу, а піс-
ля роботи випив у кума рідного са-
могона, не пам'ятаю скільки, а трак-
тор на улиці работав коло двора ку-
мового. Головний агроном мене заглу-
шив і я спав доранку».

(Із пояснювальної записки).

«Вісовщиця протарувала усіх шо-
ферів, а у одного шофера тара не зі-
йшла, бо він був дуже в грязюці».

(Із доповідної записки).

«Хто має коров в особистому поль-
зованій треба явиця до майстерні де
буде рішаця вопрос про выпас корів
разом з директором».

(Із об'яви).

Надіслав А. Х. СУПРУН.

«Продається корова. 7 років 7 мі-
сяців як тільна».

Надіслав М. ГУЗЬ.

«Обяснітельна

Вчера я пришол на роботу, деспе-
чер говоріт нада пойти дунуть в труб-
ку, я пошол дунул и стал ждять опя-
ненія. Я опяненія не дождался і по-
шол прінимать тралейбус, а заді бе-
жіт Мазай і крычіт що я пняий».

Надіслав В. ГРАБЧУК.

«...Згідно розпивання спиртних на-
питків завідуюча магазином Бойко
Тамара М. пояснює так, що деякі по-
купці із-за того, що не знають як
вести потрібно себе в громадських
місцях і розпивають спиртні напої
без погодження цього питання з за-
відуючою».

Надіслала М. БУРКО.

«Поїв — забери за собою посуду».
«Страви в верхньому одязі не ви-
даються».

(З оголошень в їдальні
м. Сторожинця).

Надіслав І. ПЕТРИЧУК.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Два роки огорожу будівельного майданчика,
розбитого на нашій вулиці, «прикрашав» яскраво
розмальований щит, на котрому сповіщалося про
будівництво так необхідної нам районної АТС,
вказувалися строки початку й закінчення будів-
ництва (1978—1980 рр.), координати будівельни-
ків. Оскільки ж 1980-й рік закінчувався, а будів-
ництву не було видно ні кінця, ні краю, то ми й
вирішили скористатися згаданими координатами,
— подзвонити начальникові БУ-27 «Київміськбу-
ду-6» тов. Борщу І. М. Спочатку Іван Миколайо-
вич перепитав, звідки у нас відомості про строки
будівництва, а, довідавшись, кілька разів кахик-
нув, подякував за цікавість до об'єкта і поклав
трубку... Наступного дня ми вже не побачили
яскраво розмального щита — його наче ко-
рова язиком злизала... Он, виявляється, як легко
можна вирішити проблему строків будівництва.
А дехто про це, мабуть, і не здогадується. Нехай
повчатся в товарища Борща.

МЕШКАНЦІ вулиці Калініна
Ленінського району м. Києва.

Не секрет, що у міських дітлахів порівняно з
їхніми сільськими ровесниками бідніші можли-
вості для спілкування з природою. Ні тобі лісу
під боком, ні мальовничої річечки чи ставка. За
всім цим, як правило, треба їхати за місто та ще
у супроводі тата чи мами. А воно ж, сам знаєш,
як у певному віці хочеться як що не скупатися,
то хоч би по глибоких калюжах побігати.

Коли в Дніпропетровську забудовували житло-
вий масив Клочко-6, це було враховано. Звівши
будинки, будівельники не обладнали жодного
стоку для води. І тепер після дощу дітлашні рай.
Води в дворах набирається стільки, що човном
можна плавати. Особливо привільно живиться
малолітнім мешканцям будинку № 79 по вулиці
Янтарній. Чого не скажеш про дорослих. Їхне бо-
соноге дитинство давно минуло, їм чим сухіше,
тим краще. Але, певно, в міськомунгоспі вва-
жають, що заради дітей можна витерпіти все, і
ніяких заходів не вживають.

Л. ТИМОЧКО.

м. Дніпропетровськ.

ВІБРИКИ ПЕГАСА

«Отець протер окуляр —
Шепіляє строго:

— Кажі правдно, сину наш,
Згадуєш про бога?»

В. Г-ч із Тернополя.

— Ну-ну, і що ж йому син відшепі-
ляв!

«Ніс у дитсадочок Гриць
Цілу в'язку небелиць,
Але не доніс,
Бо втекли у ліс».

М. К-к із Івано-Франківськ.

— Видно, з сорому за Грицеву не-
грамотність.

«О прийшлося Ярині
Таж й вліпяти Савці,
Щоб не ривсь в перині,
Взнавши смак в качалці».

В. Х-к із Ворошиловградщини.
— То вже як узнав смак, у перині не
сховаєш!

«— Татусю! — Стала впевнено
хвалиться

Банкіру батеньку дочка Горжина:
— Мабуть Джек хоче на мені
жениться!

— На це повинна бути
Фешенебельна причина?»

І. С-й із Києва.

— І вміють же люди так комфорта-
бельно висловлюватись!..

«Відчув таки Максим змія
У власній утробі,
Та й кляне вже ту годину,
Коли змій став хобі».

І. К-ць із Вінниччини.

— Авжеж. Зміїв ковтати теж, знаєте,
треба вміючи.

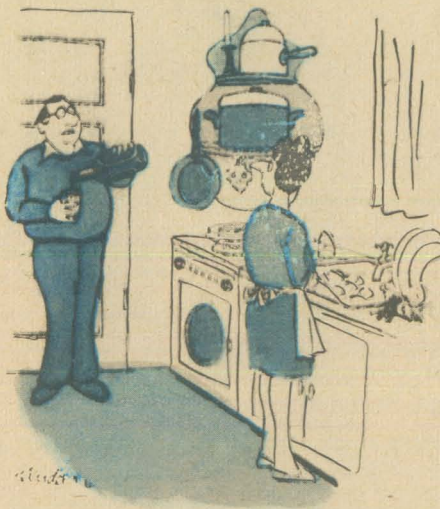
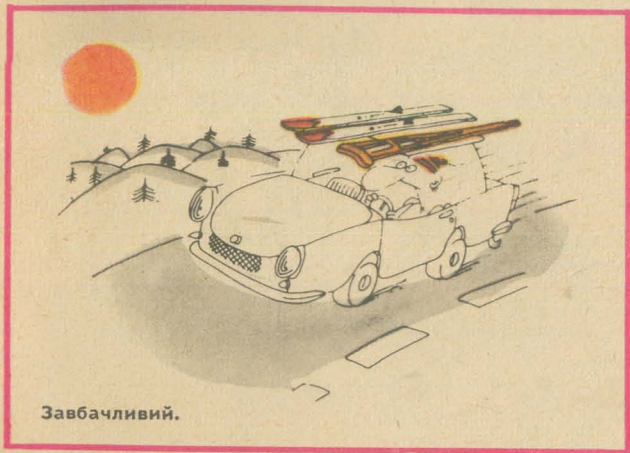

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

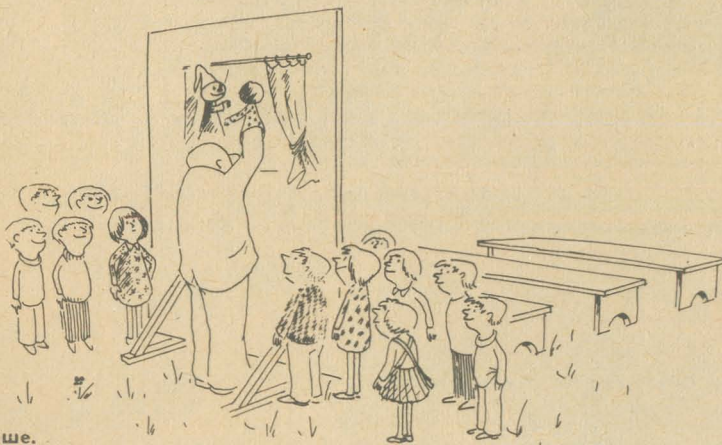
Малюнки з журналів: «ШПИЛЬКИ» — Варшава, «ДИКОБРАЗ» — Прага, «РОГАЧ» — Братіслава, «ЛУДАШ МА-ТІ» — Будапешт.

— Пора кінчати концерт.

— Не думай, що я люблю пиячити. Я просто не можу сидіти без діла.

— А з цього боку цікавіше.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ В одному з листів, надрукованому в № 14 журналу, писалося про низьку якість ремонту автодвигунів на Крелевецькому [Сумщина] ремонтному заводі.

Голова Крелевецького районного комітету народного контролю А. В. Макаровець повідомив редакцію, що факти, вказані в листі, дійсно мали місце. Питання про серйозні недоліки в роботі заводу обговорювалося на бюро Крелевецького райкому партії. Питання якості ремонту автодвигунів обговорювалося також на «Дні якості». Для поліпшення якості ремонту двигунів розроблено оргтехзаходи. За допущення браку в роботі позбавлено квартальної премії головного інженера Гречановського Н. П., начальника відділу технічного контролю Саприку А. А., майстрів Кравченка М. А. і Кадурина П. А.

★ «Не забувайте про настрій» — у фейлетоні під таким заголовком [Перець № 16] зокрема розповідалося про те, що з нафтобази Любарського районного об'єднання «Сільгосптехніка» та складу міндобриб цього ж об'єднання систематично скидають у річку Чоботівку різну гідроту та аміачну воду. А у райцентрі Дзержинську місцеві організації — райхарчокомбінат, маслозавод, ПМК-162, комунальна лазня, склязавод і навіть районна лікарня гуртом забруднюють нечистотами річки Виску та Лісову. Усе це й призвело до того, що нині в цих водоймах не те що риби, жодної живої істоти немає.

На цей виступ Перця заступник голови виконкому Житомирської облради А. С. Малиновський повідомив, що факти, наведені у фейлетоні, відповідають дійсності. По матеріалах перевірки на керівників перелічених підприємств накладено грошові штрафи і вони позбавлені преміально-прогресивної оплати. Усіх їх зобов'язано усунути виявлені недоліки.

Крім того, питання про забруднення річок Виски і Лісової розглянуто на засіданні обласного комітету народного контролю. За допущені недоліки в експлуатації очисних споруд головному лікареві Дзержинської центральної районної лікарні Майстренку В. І. та керуючому райоб'єднання «Сільгосптехніка» Кельману В. Г. оголошено суворі догани і зобов'язано ліквідувати виявлені неподобства. Матеріали перевірки про забруднення річок іншими підприємствами передано прокурору Дзержинського району для притягнення винних до відповідальності.

★ У селі Журавлісі [Київщина] вже давньою на дверях бані висить замок, а коли баню відкриють, навіть у сільраді не знають. Жителі села надіслали про це листа Перцеві.

Заступник голови виконкому Ставищенської райради, тов. Швець повідомив редакцію, що баню було закрито, бо вийшов із ладу водозабірний колодязь. Нині колодязь відремонтовано і баня функціонує.

★ Про те, що завідуючий магазином у селі Слободі Болехівській [Долинський район] Копило Д. Т. під час роботи буває напідпитку, повідомляється в листі пайовиків цього села.

Голова правління Івано-Франківської облспоживспілки С. М. Гранат надіслав редакції відповідь про те, що наведені в листі факти підтвердились. Копилу Д. Т. оголошено сувору догану і з посади завідуючого магазином звільнено.

★ Жителі с. Яруні [Житомирщина] поскаржились Перцеві на те, що через несправність електролінії на одній із вулиць села часто не буває світла.

Заступник голови виконкому Новоград-Волинської райради К. Н. Романчук повідомив редакцію, що таке становище справді мало місце. Нині у селі проведено капітальний ремонт електролінії, і жителі одержують електрику безперебійно.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 3 (1093).
(на українському мові).
Видається двічі на місяць.

Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 30. 12. 80 Підписано до друку 20. 01. 81. БФ 13033. Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.300.000. Зам. 06383.

© Журнал «Перець», 1981 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ТОЧИЛЬНИК

